

ΝΕΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΒΙΟΣ

ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΚΑΙ ΕΝΔΟΞΩΝ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΩΝ
ΑΝΑΡΓΥΡΩΝ ΚΟΣΜΑ ΚΑΙ ΔΑΜΙΑΝΟΥ

ΥΠΟ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΒΟΥΤΕΡΗ

ΙΕΡΕΩΣ

ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ ΠΑΤΡΟΣ

(Εφημερίου ναοῦ Ὁσίου Μελετίου)

*Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ ἐθαυμά-
τωσεν ὁ Κύριος Προορώμην τὸν
Κύριον μου διὰ παντός.*

*Θαυματοδὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις
αὐτοῦ*

*Τὰ θαύματα τῶν Ἁγίων σου Μαρ-
τύριον τέλειος ἀκαταμάχητον.*

ΠΡΟΣ ΩΦΕΛΕΙΑΝ ΤΩΝ ΕΥΣΕΒΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΙΣ: Α. ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑΚΗ & Α. ΚΑΤΤΑΤΖΗ

ΟΔΟΣ ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΔΟΥ ΑΡΙΘ. 4

1 Νοεμβρίου και 1 'Ιουλίου. Τῶν Ἀγίων και Θαυματουργῶν Ἀναργύρων ΚΟΣΜΑ και ΔΑΜΙΑΝΟΥ.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος Γ'. Εὐφραινέσθω τὰ οὐράνια

Ὑμῶν τὰ θαύματα ἀνακηρύττονται εἰς πᾶσαν Ἠπειρον ξηρὰν και θάλασσαν, τῇ γὰρ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, και νότους θεραπεύεται, και καταδιώκεται τῶν δαιμόνων τὰ πνεύματα και μόνον τὰ δνόματα Κοσμά και Δαμιανοῦ προσφερόμενα, ζωροῦνται τὰς ἰάσεις ἀφθόπως, χαίρε δυὰς τῶν Ἀναργύρων.

Κοντάκιον Ἦχος β'.

Οἱ τὴν χάριν λαβόντες τῶν ἱαμάτων, ἐφαπλοῦνται τὴν ρῶσιν τοῖς ἐν ἀνάγκῃ, ἱατροὶ θαυματουργοὶ ἐνδοξοί, ἀλλὰ τῇ ὑμῶν ἐπισκέψει, και τῶν πολέμων τὰ θράση κατευνάσατε τὸν κόσμον ἰώμενοι ἐν τοῖς θαύμασιν.

Κοντάκιον Ἦχος Δ'. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Περιβολὴν πᾶσι πιστοῖς ἀφθαρσίας, Θεοχαρίτω τε Ἀγνὴ ἐδωρήσω, τὴν ἱερὰν Ἐσθῆτα σου, μεθ' ἧς τὸ ἱερόν, σῶμα σου ἐζέκεπας, σκέπη πάντων ἀνθρώπων ἧς περ τὴν κατάθεσιν ἐορτάζωμεν πόθῳ, και ἐκδοῶμεν φόδῳ σοι σεμνή. Χαίρε Παρθένε, Χριστιανῶν τὸ καύχημα.

Μεγλυναρία εἰς τὰ Δίπτυχα

Ρώσεως οὐκ εἶδεν ἄλλον μισθόν, ἀπαιτεῖν ἢ μόνον τὴν εὐσέβειαν πρὸς Χριστόν, ἢ ἀγιωτάτῃ, δυὰς τῶν Ἀναργύρων, Κοσμάς Δαμιανός τε οὕς μεγαλύνομεν.

Ὅντως θαυματόδωτος, ἡ πηγὴ, τῶν ἱατηρίων, τοῦ Κοσμά και Δαμιανοῦ, ρεῖθρα γὰρ ἐκκλύζει, ζωηρῶα τοῖς πᾶσι, τῶν Ἀναργύρων ὅθεν, χάριτας μέλψομεν.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Γ. Α. ΒΟΥΤΕΡΗΣ (Ἰερεὺς) 1924.

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΑΝΑΡΓΥΡΩΝ

Εὐλόγησον Πάτερ.

Πάντοτε χρεωστοῦμεν εὐλογημένοι Χριστιανοί, νὰ μελετῶμεν ἀγαθὰ, διὰ νὰ μὴ εὐρίσκῃ ὁ νοῦς μας ἀβειαν νὰ μελετᾷ παντρά. ἐπειδὴ ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου δὲν δύναται νὰ στέκεται και νὰ ἡσυχάζῃ, ὅτι ἔκινεν ἐκ τοῦ Θεοῦ ἀεικίνητος νὰ συλλογιζέται τὸ ἀγαθόν. Λοιπὸν ἅς σπουδάζωμεν, και ἅς παρακινεῖμεν τὸν νοῦν μαεῖς τὴν μελέτην και εἰς τὴν ἀκράσειν τῶν θείων λογίων εἰς ὕμνο- και δοξολογίαν Θεοῦ εἰς δεήσεις και προσευχάς, πῶς νὰ τελειῶς σωμεν τὰ ἀρεστὰ τῷ Θεῷ. Διότι ἡ μὲν ματαία μελέτη ἀναβλαν στάνει ἔργα τῆς ματαιότητος, κατεργάζεται ἐκείναι θάνατον ψυχικόν· ἡ δὲ ἀγαθὴ μελέτη δίδει καρπὸν ἀγαθὸν και ζωῆς και σωτηρίας γίνεται πρόξενος, ὥσπερ τὸ ἐναντίον εἶναι ἀπώλεια τῆς ψυχῆς καθὼς τὸ λέγει και ὁ Θεὸς Δαβὶδ εἰς τὸν 118 ψαλμὸν «ὅτι ὁ νόμος σου μελέτη μου ἐστὶ τότε ἂν ἀπωλόμην ἐν τῇ ταπεινώσει μου». Διὰ τοῦτο οφείλομεν πάντοτε τὰ ἀγαθὰ νὰ μελετῶμεν, τὰς Γραφὰς νὰ ἀναγινώσκωμεν· ὅτι καθὼς εἶπεν ὁ Χριστὸς εἰς τὸ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιον, ζῶν ἐνδύσκομεν ὅταν μελετῶμεν τὰς γραφάς. Μὴ προσασίζομεθα και λέγωμεν ὅτι δὲν ἡξεύρομεν ἀλλὰ ἡξεύρου, και ὅταν ἀναγινώσκουν ἐκείνοι, ἡμεῖς ἅς μὴν ἀμελῶμεν, διότι ποῖαν ἀπολογίαν θέλομεν δώσῃ εἰς τὸν Θεόν, ὅταν διὰ μὲν βίον σωματικὸν περνοῦμεν θάλασσαν, καταφρονοῦμεν κινδύνους, κλέπτας δὲν φοβοῦμεθα, ψύχος και βροχὴν δὲν συλλογιζόμεθα, και πάντοτε πειρασμὸν ὑπομένομεν, μόνον διὰ νὰ κερδίσωμεν βίον σωματικόν· διὰ δὲ τὴν ψυχὴν μας νὰ μὴ θέλωμεν οὔτε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν νὰ ὑπάγωμεν νὰ τὸ ἀνοῦσωμεν ἀπὸ ἄλλους τὸ καλόν. Βλέπεις πῶς οἱ ἄνθρωποι ὁποῦ σκάπτουν τὸ βάθος τῆς γῆς νύκτα και ἡμέραν κοπιάζουν διὰ νὰ ἐκβάλουν τὸ μέταλλον, αὐτὸ και ἡμεῖς χρεωστοῦμεν νὰ κάμωμεν νύκτα και ἡμέραν πῶς νὰ εἰρωμεν τὸ κέρδος τῆς ψυχῆς μας.

Πότε δὲ εὐρίσκομεν τὸ κέρδος τῆς ψυχῆς μας; ὅταν εἶναι ἐορτὴ Ἀγίου τινὸς νὰ μὴν ἀμελοῦμεν, ἀλλὰ νὰ τρέχωμεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, διὰ νὰ ἀκούσωμεν τὸν λόγον Θεοῦ.

Διότι δι' αὐτὸ ἐνομοθέτησαν και οἱ διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας μας τὰς ἐορτάς τῶν Ἀγίων ὅχι διὰ νὰ εἴμεθα ἀργοί, ἀλλὰ ὅτι μὲ τὸ νὰ μὴ δουλεύωμεν νὰ συντρέχωμεν τὴν Ἐκκλησίαν, νὰ ἀκούωμεν διδασχὴν νὰ ἐρωτᾷ ἕνας τὸν ἄλλον, τί ἐορτὴ εἶναι σή-

μερον ; τί Ἅγιος ἐορτάζεται ; πῶς ἡγωνίσθη πῶς ἐτελειώθη πῶς ἐδοξάσθη ἐκ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων ; καὶ οὕτως μὲ τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν καὶ τὴν μάθησιν νὰ γινόμεθα μιμηταὶ κατὰ δύναμιν τῶν ἔργων τοῦ Ἁγίου ἐκείνου. Μὴν ἐντροπέμεθα ἀδελφοὶ νὰ ἐρωτῶμεν τοὺς γινώσκοντας νὰ μαθάνωμεν πράγματα ὅπου δὲν ἡξεύρομεν· διότι καὶ ὁ Μωϋσῆς οὕτως ὀρίζει εἰς τὸ Δευτερονόμιον, εἰς τὴν περικοπὴν τῆς β' ψδῆς. « Ἐπερώτησον τὸν πατέρα σου, καὶ ἀναγγελεῖ σοι τοὺς προεβυτέρους σου ». Πολλοὶ Ἅγιοι εἶναι τῆς Ἐκκλησίας μας, πιστεύσατέ μοι· ὅπου κἀν τὸ ὄνομά τους δὲν ἡξεύρομεν, μῆτε τὰ ἔργα τους· καὶ τοῦτο διατί ; διότι δὲν φροντίζομεν νὰ μαθάνωμεν τοιαῦτα πράγματα, ὅπου εἶναι κέρδος τῆς ψυχῆς μας ἀμὴ μόνον εἰς τὰς κοσμικὰς φροντίδας ἔπεσεν ὅλως διόλου ὁ νοῦς μας καὶ ἂν μὲν ἀκούσωμεν παραμύθιον, παρευθὺς τὸ μαθάνομεν καὶ τὸ ἐνθυμούμεθα, ἂν δὲ ἀκούσωμεν διήγησιν τινὸς Ἁγίου παρευθὺς τὴν ξεχνοῦμεν. Καὶ θέλεις εἰπῇ τί διάφορον ἔχω εἰς τὴν ψυχὴν μου, ἐὰν ἀκούω τὴν διδασκίαν, ἔπειτα δὲν κάμνω καθὼς ἀκούω ; Ἄκουσον ἄνθρωπε· εἰπέ μοι ἐάν τις ἔχη δύο ἀγγεῖα παλαιά, νὰ βάλῃ νερὸ μέσα εἰς τὸ ἓνα καὶ τὸ πλύνῃ καὶ τὸ νερὸν ἐκεῖνο πάλιν νὰ τὸ χύσῃ εἰς τὸ ἄλλο ἀγγεῖον νὰ μὴ βάλῃ παντελῶς νερὸ ποῖον ἤθελεν εἶναι καθαρώτερον ; ἐκεῖνο ὅπου ἐδέχθη τὸ νερὸν, καλὰ καὶ ἐὰν δὲν ἔχει τίποτε μέσα, ἢ τὸ ἄλλο ποῦ δὲν ἐδέχθη παντελῶς νερὸν μέσα του ; φανερόν εἶναι ὅτι τὸ πρῶτον. Ὅμοιος εἶναι καὶ ὁ ἄνθρωπος, ἐὰν ἀκούῃ τὴν διδασκίαν καὶ δὲν κάμνῃ πάλιν εἶναι καλλίτερος ἀπὸ ἐκεῖνον ποῦ δὲν ἀκοῦει παντελῶς· διότι ἐκεῖνος μὲν ποῦ δὲν ἀκοῦει διδασκίαν οὐδὲ ἡξεύρῃ ποῖον εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ δὲν γνωρίζει ποία λέγεται ἀρετὴ καὶ ποία εἶναι κακία δὲν ἐννοεῖ ποῖον ἔργον εἶναι ἀρεστὸν εἰς τὸν Θεὸν καὶ τὸ κάμνῃ, καὶ ποῖον εἶναι κακὸν καὶ τὸ ἀποφύγῃ· ἐκεῖνος δὲ ποῦ δὲν τὰ ξέροι αὐτὰ οὐδὲ θέλει νὰ τὰ κάμῃ καὶ ὅποιος δὲν κάμνῃ τὰ ἀρεστὰ τῷ Θεῷ ἐκεῖνος καὶ κολάζεται. Ἀλλὰ ἐκεῖνος ποῦ ἀκοῦει τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, πάντοτε πονεῖ τὴν καρδίαν του, τὸν τύπτει ἢ συνείδησιν καὶ μὲ τὸ νὰ λέγῃ ὅτι ἀκούω τὴν διδασκίαν καὶ δὲν κάμνω καὶ αὐτὸ σωτηρία τῆς ψυχῆς του εἶναι καὶ αὐτὸ μετάνοια λέγεται.

Διὰ τοῦτο εὐλογημένοι Χριστιανοί, μὴν ἀμελῶμεν καὶ νυστάζωμεν ἀλλὰ ὡς ἀνοίξωμεν καὶ τοὺς αἰσθητοὺς τοῦ σώματος καὶ τοὺς νοητοὺς τῆς ψυχῆς, νὰ ἀκούσωμεν καὶ σήμερον τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν διδασκίαν· διότι θέλω νὰ διηγηθῶ διὰ τοὺς σήμερον ἐορταζομένους Ἁγίους Ἀναργύρους, πόθεν ἦσαν καὶ ποία

εἶναι τὰ ὀνόματά τους καὶ διατί λέγονται Ἀναργυροὶ καὶ πῶς ἐπολιτεύθησαν, νὰ ἀρέσουν εἰς τὸν Θεὸν καὶ πῶς εἰς τὰ ὑστερα ἐτιμήθησαν καὶ ἐκ Θεοῦ καὶ ἐξ ἀνθρώπων. Πρέπον δὲ εἶναι νὰ εἰποῦμεν πρῶτον πόσοι ἀναργυροὶ εἶναι ὅπου ἔχουν τὰ ὅμοια ὀνόματα, διὰ νὰ μὴ συγχυζώμεθα, ὅταν ἀκούωμεν τὰ ὀνόματά τους. Διότι τρεῖς συζυγίαι εἶναι τῶν ἁγίων Ἀναργύρων, ὅπου ὀνομάζονται Κοσμάς καὶ Δαμιανός· καὶ πρῶτοι μὲν εἶναι Κοσμάς καὶ Δαμιανός οἱ Ρωμαῖοι οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἀπὸ τὴν Ρώμην εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης Καρίνου Ἱατροὶ τὴν τέχνην καὶ εἶδαν τὴν θεραπείαν καὶ εἰς ἀνθρώπους καὶ εἰς τὰ ζῷα· ἀπὸ δὲ τοὺς ἀνθρώπους τίποτες μισθὸν τῆς ἰατρείας δὲν ἔπαινον, μόνον τοὺς ἐδίδασκαν νὰ πιστεύουν εἰς τὸν Χριστόν. Ὁ γοῦν βασιλεὺς Καρίνος, ὡς ἤκουσε περὶ τούτων τοὺς ἐκάλεσεν καὶ αὐτοὶ μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ, τὸν ἐπέστρεψαν εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ· διότι ἐκεῖ ποῦ τοὺς ἐφοβέριζε νὰ τοὺς παιδεύσῃ ἐγύρισε τὸ πρόσωπόν του εἰς τὰ ὀπίσσω οἱ δὲ Ἅγιοι τὸν ἰάτρευσαν καὶ μετ' αὐτὸ τὸ θαῦμα ἐπίστευσαν ὡς εἶπον ὁ βασιλεὺς Καρίνος καὶ οἱ Ἀρχόντες καὶ ἄλλο πλῆθος πολὺ τοῦ λαοῦ. Εἰς τὰ ὑστερα δὲ ὁ Πρωτομαίσιτωρ τῆς τέχνης τοῦς ζηλεύοντάς τους πῶς ἰάτρευσαν ἀσθενεῖς, ὅπου αὐτὰς δὲν ἠδύνατο νὰ τοὺς ἰατρεύσῃ ἔβαλε βουλὴν μὲ ἄλλους τοῦ μαθητὰς δημιουργήσαντας καὶ ἀνέβασε τοὺς Ἁγίους εἰς ὅρος ὑψηλόν, ἀφορμὴ διὰ νὰ μαζώξουν βοτάνια καὶ ἐκεῖ τοὺς ἐλιθοβόλησαν. Ἐορτάζεται δὲ ἡ μνήμη αὐτῶν τὴν α' τοῦ Ἰουλίου.

Εἶναι καὶ ἄλλοι Ἀναργυροὶ, Κοσμάς καὶ Δαμιανός καὶ αὐτοὶ ὀνομαζόμενοι, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἀπὸ τὴν Ἀραβίαν ἀριστοὶ εἰς τὴν ἰατρικὴν τέχνην, καὶ ἐπεριπατοῦσαν ἐκ τόπου εἰς τόπον, ἀφορμὴ μὲν, διὰ νὰ ἰατρεύουν, τὸ δὲ ἀληθέστερον, διὰ νὰ κηρύττουν τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. Διὰ τοῦτο καὶ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ ἐπῆγαν καὶ εἰς μίαν πόλιν τῆς Λυκίας, Αἰγάς λεγομένην, καὶ ἐκεῖ τοὺς ἐπίασεν ὁ Αὐθέντης τοῦ τόπου, Λυσίας ὀνόματι, καὶ τοὺς ἐδείρε δυνατό, ἔπειτα τοὺς ἔρριψε εἰς τὴν θάλασσαν μὲ πέτραν εἰς τὸν λαϊμόν. Ἐπειδὴ δὲ Ἀγγελὸς Κυρίου τοὺς εὐγαλεν ὑγιεῖς εἰς τὴν ξηράν, τοὺς ἔβαλε πάλιν ὁ Λυσίας εἰς κάμηνον πυρόν· ἀλλὰ καὶ ἀπ' ἐκείνην ἀβλαβεῖς διαφυλαχθέντες, ἐκαρφώθησαν εἰς τὸν Σταυρόν, καὶ τέλος ἀπεκεφαλίσθησαν ἐν τῷ Σταυρῷ, προστάξει τοῦ Λυσίου· ἡ δὲ ἡμέρα τῆς τελειώσεώς τους εἶναι εἰς τὰς 17 τοῦ Ὀκτωβρίου. Εἶναι καὶ τρίτοι Ἀναργυροὶ Κοσμάς καὶ Δαμιανός καὶ αὐτοὶ ὀνομαζόμενοι, τοὺς ὁποίους ἐορτάζομεν σήμερον. Ἀναργυροὶ δὲ ὀνομάζοντο, ὅτι ἡξεύραν μὲν

τὴν ἱατρικὴν τέχνην καὶ ἰάτρευαν τοὺς ἀνθρώπους, μισθὸν δὲ ἡ ἀργύριον δὲν ἔπερναν τινὲς ἱατρικὰ δίχως δῶρα, ἰάτρειαν τὸν καθ' ἑνα ἀσθενῆ Οὗτοι λοιπὸν οἱ σήμερον ἑορταζόμενοι ἄγιοι Ἀνάργυροι ἦσαν μὲν ἀπὸ τῆς Ἀσίας τὰ μέρη. Ἀσίαν δὲ Ἕλληνας οὐ μόνον τὴν Ἀνατολὴν ἑλθὼν ἀνέμαζον ἀλλὰ ἐκάλουν οὕτως καὶ μίαν Ἐπαρχίαν τῆς Ἀνατολῆς εἰς τῆς ἐποίας τὰ σύνορα εἶναι πόλεις αἱ Σάρδεϊς, καὶ ἡ Αἰτάλεια, καὶ ἄλλαι. Ἀπὸ ταύτης οὖν τῆς Ἀσίας ὄντες οἱ Ἅγιοι ἦσαν καὶ ἀπὸ γένους εὐγενικόν, πατέρα δὲ εἶχον πάλαι μὲν Ἕλληνα κατὰ τὴν θρησκείαν, ὑστερον δὲ μετὰ τὸ γεννηθῆαι τοὺς Ἁγίους τούτους, ἀπαρνησάμενος τὴν πλάνην, καὶ γενόμενος Χριστιανός, ὁρθῶς καὶ δικαίως πολιτευόμενος, καὶ τὰ μέλλοντα ὡς μένοντα ἐπιθυμῶν, πρὸς τὰς αἰωνίους ἀπῆλθεν ἀναπαύσεις ἀφήσας τοὺς δύο τοῦ υἱοῦ εἰς παιδικὴν ἡλικίαν. Ἡ δὲ μήτηρ αὐτῶν, Θεοδότῃ Χριστιανῇ οὐ-α ὥσάν, ἀπομεινε χηρά, ἐσπούδαζε καὶ τοὺς υἱοὺς τῆς νὰ τοὺς ἀνατρέψῃ περισσότερον μὲ τὴν εὐσέθειαν παρὰ μὲ τροφὴν πρόσκαιρον· διότι καὶ αὐτὴ μόνῃ τῆς ἦτον μὲν καὶ τιμὰ εἰς τὸ ἥθος, τιμιώτερον δὲ ἦτον εἰς τὴν ψυχὴν ὡς φυλάττουσα τὴν τιμὴν τοῦ ἀνδρός τῆς καὶ εἰς τὰς ἄλλας δὲ γυναῖκας ἦτο τὸ παράδειγμα τῆς σωφροσύνης καὶ τῆς ἐλεημοσύνης· διότι οὐ μόνον ἐφύλαττε τὸν ἑαυτὴν τῆς ἀλλά, καὶ τὸ χέρι τῆς ἦτον ἑτοιμον εἰς ἐλεημοσύνην καὶ ἡ θύρα τῆς ἦτο ἀνοικτὴ τῶν πτωχῶν καταφύγιον. Διὰ τοῦτο καὶ τοὺς υἱοὺς τῆς ἐπαίδευσέ τοὺς τὴν Ἱατρικὴν τέχνην, ἡ ὁποία ἀπὸ ταῖς ἄλλαις ὅλαις τέχναις τοῦ κόσμου, εἶναι ἀναγκαιοτέρα καὶ φιλανθρωποτέρα ὡς ὅτι ἔχει τὴν αὐτὴν ἔννοιαν, ὅτι εἰς τὴν τέσσην δεξιῶσιν ὅπου κάμνει εἰς τοὺς πτωχοὺς νὰ ἐπιμελῇται καὶ τοὺς ἀσθενεῖς· καὶ ὅμως εἰς ὀλίγον καιρὸν, μὲ τὸ νὰ τύχουν ἐπιτηδείας φύσεως, ἔμαθον τὴν τέχνην εἰς τὸ ἀκρότατον.

Ἀλλὰ τὴν μὲν ταύτην τέχνην δὲν τὴν ἐπιμελοῦντο τόσοι, ὅσον ἐσπούδαζαν νὰ γίνουν πληρωταὶ τῶν ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ, οὐδὲ τόσοι ἐκύτταζαν νὰ ἱατρεύουν τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν σωματικὴν ἀσθένειαν, ὅσον εἶχαν φροντίδα νὰ τοὺς ἐπιστρέψουν εἰς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν. Οὕτω πολιτευόμενοι οἱ Ἅγιοι, ἡξιώθησαν καὶ ἀποστολικῶν χαρισμάτων· διότι τὸ χάρισμα ὅπου ἔδωκεν ὁ Χριστὸς εἰς τοὺς Ἀποστόλους, νὰ ἱατρεύουν πᾶσαν ἀσθένειαν καὶ ἀρρωστίαν, τὸ ἀπέκτησαν καὶ αὐτοί, καὶ διὰ τοῦτο, δίχως βότανα, δίχως ἔμπλαστρα, δίχως Ἱατρικὴν τέχνην, ἰάτρευαν πάντας τοὺς ἀσθενεῖς μόνον μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. Τί νὰ διηγοῦμαι τὴν ταπεινότητα ὅπου εἶχαν τὴν ἀκτημοσύνην, τὴν ἐλε-

μοσύνην, τὴν φιλανθρωπίαν, διότι τόσοι ἦσαν ταπεινοί, ὅτι πᾶσαν ὑπερηφάνειαν μακρὰν ἀποδιώξαντες, μοναχοὶ τοὺς ἐπέδενον τὰς πληγὰς τῶν ἀρρώστων. Ἀκτημοσύνην δὲ τοσαύτην εἶχον, ὥστε οὐ μόνον χρήματα δὲν ἀπέκτησαν, ἀλλ' οὐδὲ δευτέρον φόρεμα δὲν ἐκαταδέχθησαν νὰ βαστάξουν ποτέ, οὐδὲ κἂν ράδιον νὰ κρατοῦν κατὰ τὴν Ἐδαγγελικὴν παραγγελίαν, δὲν ἤθελαν νὰ ἔχουν· διὰ τοῦτο καὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν τοὺς ἐκραζαν τὰ ὀνόματά τοὺς, Κοσμάν καὶ Δαμιανὸν ἀλλὰ Ἀναργύρους καὶ ἦτον τὸ ἐπίθετον ὄνομα αὐτῶν δηλωτικὸν καὶ τοῦ γένους αὐτῶν. Ἐλεημοσύνην δὲ καὶ φιλανθρωπίαν τοσαύτην εἶχον, ὅτι οὐ μόνον ἀνθρώπους ἀσθενεῖς ἐθεράπευον, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄλογα ζῷα, ὅπου καὶ ἐὰν τὰ ἐβλεπαν ἀρρωσता, καὶ ἐκεῖνα τὰ ἰάτρευαν καθὼς θέλετε τὸ ἀκούσῃ παρέμπροσθεν. Οἱ αὐτοὶ ἦσαν καὶ εἰς πλουσίους καὶ πένητας ἐπίσης τὰς ἰάσεις παρέχοντες· ὁμοίως ἰάτρευαν τοὺς ξένους, ὥσπερ καὶ τοὺς ἰδίους· ἀλλὰ τὴν προβατικὴν κολυμβήθρα ἦτον ἡ οἰκία τοὺς, ὅτι ἐκεῖνῃ μὲν ἕνα τινὰ τῶν ἀρρώστων ἐθεράπευε τὸν χρόνον ὅλον, εἰς δὲ τὴν οἰκίαν τῶν Ἁγίων πολλοὺς καὶ ἀναριθμήτους ἐβλεπας θεραπευομένους καθ' ἑκάστην ἡμέραν.

Ἐχόντες δὲ οἱ Ἅγιοι τὴν τοιαύτην χάριν ἐκ Θεοῦ, νὰ ἱατρεύουν πᾶσαν ἀσθένειαν δὲν ἐνόμιζαν ὅτι ἀπὸ τὴν τέχνην τοὺς ἐγένετο τοῦτο ἀλλὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ ὀνόμαζαν τὸ κατόρθωμα διότι ἤξευραν μὲν καὶ ἐσπούδαζαν τῶν παλαιῶν Ἱατρῶν τὰ βιβλία, τοῦ Ἱπποκράτους, τοῦ Γαληνοῦ, Διοσκορίδου καὶ τῶν ἄλλων ἀλλ' ὅσον αὐτὰ δὲν τὰ ἐχρειάζοντο, ὅσον τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ εἶχαν ἀείποτε εἰς τὸ στόμα τοὺς. Καὶ ἡ μὲν τέχνη τῆς Ἱατρικῆς τυφλὸν παντελῶς δὲν δύναται νὰ τὸν ἱατρεύσῃ, μηδὲ χωλὸν δύναται νὰ τὸν κάμῃ νὰ περιπατήσῃ, οὐδὲ νεκρὸν νὰ ἀναστήσῃ· ἀλλὰ αὐτοὶ μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ ὅλα ταῦτα τὰ ἐνεργοῦσαν· διὰ τοῦτο καὶ οἱ ἄνθρωποι ἀκούοντες ἀπὸ μακρόθεν τὴν τοσαύτην θαυματουργίαν αὐτῶν καθ' ἑκάστην ἐσυντρέχον, φέροντες ἀσθενεῖς, τυφλοὺς, χωλοὺς, δαιμονισμένους, κληνῆρεις ἀπὸ πᾶσαν ἀσθένειαν, ἐθεράπευον καὶ ἔφευγον χαίροντες καὶ ἀπολαμβάνοντες διπλὴν τὴν ἱατρειάν, καὶ τοῦ σώματος λέγω καὶ τῆς ψυχῆς. Τὰ θαύματα τούτων νὰ τὰ διηγείται τις, εἶναι καὶ κόπος πολὺς, εὐλογημένοι Χριστιανοί· ὅμως ὥσάν πᾶς εἰς ἄνθρωπος, ὅταν θέλῃ νὰ δείξῃ εἰς ἄλλον ἄνθρωπον, ποταπὸν εἶναι τὸ νερὸν τῆς θαλάσσης, ἀλμυρὸν, ἢ γλυκὺ, δὲν τὸν δίδει ὅλον τὸ νερὸν τῆς θαλάσσης νὰ πῇ, μόνον μερικὸν τὸν δίδει εἰς ἕνα ἄγγειον· ἔτσι νὰ κάμω καὶ ἐγὼ, ἕνα δύο μόνον θαύματα τῶν Ἁγίων τού-

των νὰ διηγηθῶ, ὅσον νὰ καταλάβετε ποταπὴν χάριν εἶχαν ἐκ Θεοῦ εἰς τὰς λατρείας τῶν ἀρρώστων, καὶ πῶς δὲν ᾔθελαν παντελῶς νὰ πάρουν τίποτε μισθὸν διὰ τὴν λατρίαν τοῦ, τὰ δὲ ἐπιλοιπα θαύματα ἀναρίθμητα ὄντα παρατρέχω τὰ διὰ τὴν ὥραν, ἵνα μὴ γένη καὶ βαρετὲς ὁ λόγος μου πρὸς τὴν ὑμετέραν ἀγάπην.

Κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν, ἦτον μία γυνή, ὀνόματι Παλλαδία, κατὰ πολλὰ ἀσθενὴς καὶ κατὰκοίτος, ἕως οὗ δὲν ἠδύνατο ὀλοτελῶς νὰ ταράξῃ ἀπὸ τὸν τέπον τῆς εἰς χρέιους πολλοὺς, ἀλλὰ οἱ Ἅγιοι αὗτοι, μόνον ὅτι εἰσῆλθον εἰς τὸ σπήτι τῆς, παρευθὺς τὴν ἰατρείαν καὶ τοσοῦτον, ὅτι ᾔθελος εἶπῃ, πῶς δὲν ᾔθελος ἰδῇ παντελῶς ἀσθενεῖαν ἀπάνω τῆς. Αὕτη θαυμάζουσα καὶ χαίρουσα εἰς τὴν τοσαύτην παράδοξον θαυματουργίαν τῶν Ἀγίων, καὶ θέλουσα νὰ τοὺς ἀνταμείψῃ μὲ παραμικρὴν δωρεάν ἐπῆρε τρία αὐγὰ καὶ ὑπῆγε τοὺς· ἐκεῖνοι δὲ ὡς τὰ εἶδαν, ὅχι ὅτι ἦσαν ὀλίγα, ἀλλὰ μὴ θέλοντες παντελῶς νὰ πάρουν μισθὸν τῆς ἰατρείας, δὲν τὴν ἐδέχθησαν. Ὡς δὲ εἶδεν ἡ γυνή, ὅτι δὲν ἐδέχθησαν οἱ Ἅγιοι τὴν δωρεάν τῆς, ἐλυπῆθη περισσῶς ὅθεν ἐπιτηρήσασα εἰς μοναξίαν τὸν Ἅγιον Δομιανόν, τὸν μικρότερον ἀδελφὸν ὑπῆγε καὶ ἐστάθη ἔμπροσθέν τοῦ κλαίουσα καὶ λέγουσα: Διατί μὲ ἔχετε τὴν ἀθλίαν ὡς βδελυκτὴν; διατί μὲ ἀποβάλλετε ὡς μισραν; διατί μὲ συγχένεστε τὴν ταλαίπωρον, καὶ δὲν θέλετε νὰ πάρετε τὴν παραμικράν δωρεάν μου; Σὲ ἐξορκίζω εἰς τὸν Χριστόν, τὸν ἀληθινὸν Θεὸν ὅπου πιστεύω ἡ ἀθλία, νὰ μὴ μὲ πικράνῃς τὴν δούλην σου, μόνον δέξου τὸ μικρὸν χάρισμα ὡς μέγα. Αὐτὰ τὰ λόγια ἀκούσας ὁ ἅγιος Δαμιανός, ἐλυπῆθη τὴν γυναῖκα καὶ ἐπῆρε τὰ τρία αὐγὰ ἐκεῖνα· μετὰ δὲ ἡμέρας τι ἄς, ἀνάφερε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸν ἀδελφὸν τοῦ τὸν ἅγιον Κοσμά, πῶς τοῦ ὠμίλησε ἡ γυναῖκα καὶ τὸν ἐπαρακάλεσε, καὶ τὸν ὤρκισε, καὶ τὴν ἐλυπῆθη, νὰ λάβῃ τὴν δωρεάν τῆς τὰ τρία αὐγὰ. Τοῦτο ὡς ἀκούσεν ὁ ἅγιος Κοσμάς, πολλὰ ἐβαρύνθη, ἐστέναξεν, ἔκλαιε τὸν ἀδελφὸν τοῦ, ὡς ὅτι ἔπειθεν εἰς μέγα ἀμάρτημα, ὡς ὁμαξέ τον φιλάργυρον ὅτι ἐπούλησε τὴν δωρεάν τοῦ Θεοῦ διὰ τρία αὐγὰ· ἀλλὰ περισσώτερα τὸν ὠνειδίazen, ὅτι εὐγῆκεν ἀπὸ τὴν συμφωνίαν ὅπου εἶχαν, νὰ μὴ πέρνουν παντελῶς μισθὸν τῆς ἰατρείας. Οὐ μόνον δὲ ἕως τὸσον τὸν ὠνειδίσεν ὁ ἅγιος Κοσμάς, ἀλλὰ εἶπε καὶ τοῦτο, ὅτι μὴδὲ μετὰ τὸν θάνατόν τοῦ νὰ μὴ θάψουν τὸ σῶμα τοῦ ἐκεῖ, ὅπου θάψουν καὶ τοῦ ἁγίου Δαμιανοῦ. Τόσον τὸ ἐβαρύνθη ὁ Ἅγιος, τόσον τὸ ἐπικράνθη, διότι δὲν ἐγνώριζε τὸν σκοπὸν τοῦ ἁγίου Δαμιανοῦ, πῶς τὰ ἐκαταδέχθη διὰ τὸν ἔρκον τῆς γυναικός, ἀλλὰ ἐθάρρει, ὅτι διὰ μισθὸν τῆς ἰατρείας τὰ

ἐπῆρεν. Ἀλλ' ὅμως ὁ καρδιογνώστης Θεὸς ὅπου ἐγνώριζε τὸν σκοπὸν τοῦ ἁγίου Δαμιανοῦ δὲ, ἄφησεν οὐδὲ τὸν Κοσμά, νὰ εἶναι πικραμένος κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ· ἀλλὰ δι' ἀποκαλύψεως φανεῖς ἐν ὁράματι τῆς νυκτός, εἰρήνευσε τὴν καρδίαν τοῦ, φανερώσας καὶ τὸν σκοπὸν τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ. Κεῖ αὐτὸς μὲν ὁ θεὸς Κοσμάς, ἔβδων τὴν τοιαύτην ὀπτασίαν, ἐσυγχώρησε τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ Δαμιανῷ τὴν ἔχθραν, πρὸς δὲ τοὺς ἀνθρώπους δὲν εἶπε τὴν ὀπτασίαν ἣν εἶδε διὰ τοῦτο, καὶ ὅταν ἐκοιμήθη ὁ Ἅγιος Κοσμάς, δὲν ᾔθελαν οἱ Χριστιανοὶ νὰ βάλουν τὸ τίμιόν τοῦ λεῖψανον, ἐκεῖ ὅπου ἔθαψαν καὶ τὸν Ἅγιον Δαμιανόν κατὰ τὴν παραγγελίαν τοῦ. Ὁ δὲ Θεός, ἀκούσατε τί παράδοξον θαῦμα οἰκονόμησεν ἐπάνω εἰς αὐτό, πλὴν ἀναμείνατε νὰ μάθετε τὰ περὶ τῆς κοιμήσεως αὐτῶν, καὶ μετὰ ταῦτα ἀκούσατε καὶ περὶ τοῦ τοσούτου θαύματος.

Περιπατοῦντες οἱ Ἅγιοι ὡς εἶπον, καὶ δίδοντες τὰς ἰατρείας ἀφθόνως καὶ ἀδωροδοκῆτως, ἀνθρώποις τε καὶ κτήνεσιν, ὑπῆγαν καὶ εἰς τινα τόπον τῆς Ἀσίας, Φερεμὴν λεγόμενον. Ἐκεῖ ἠσθένησεν ὁ Ἅγιος Δαμιανός ὁ μικρότερος ἀδελφὸς καὶ ἐπειδὴ ἦτον θέλημα Θεοῦ νὰ ἀναπαυθῇ ἀπὸ τὰ φθαρτά, νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰ ἀφθάρτα κάλλη τοῦ Παραδείσου, ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ καὶ τὴν μὲν ἀρίαν τοῦ ψυχῆν παρέλαβον Ἄγγελοι φωτεινοί, τὸ δὲ τίμιον αὐτοῦ λεῖψανον κατετέθη ὑπὸ τοῦ ἁγίου Κοσμά, καὶ ἐτέρων Χριστιανῶν, ἐκεῖ εἰς τὸν προρρηθέντα τόπον. Δὲν ἀπέραςκεν πολλὰ ἡμέραι, καὶ ἐκοιμήθη ὁ ἅγιος Κοσμάς. Οἱ δὲ Χριστιανοί, ἐπειδὴ εἶχαν τὴν παραγγελίαν ταύτην τοῦ ἁγίου, νὰ μὴν βάλουν τὸ Λεῖψανόν τοῦ εἰς τὸν αὐτὸν τόπον ἔνθα ἐτάφη καὶ ὁ ἅγιος Δαμιανός, δὲν ᾔθελαν νὰ τὸν θάψουν ἐκεῖ.

Ἀλλὰ τί ὁικονόμησεν ὁ τῶν θαυμασίων Θεός, ὅστις καὶ εἰς τὰ ζωντανὰ ἐθαυματούργει; Οἱ μὲν Χριστιανοὶ ἀπορούσαν εἰς πολλὴν ὥραν ποῖον νὰ κάμνουνσι ἀπὸ ταῦτα δύο, νὰ βασιάζουν τὴν παραγγελίαν τοῦ ἁγίου Κοσμά, καὶ νὰ μὴν τὸν θάψουν εἰς ἓνα μνημαίον μὲ τὸν Ἀδελφόν τοῦ, ἢ ὡς ἂν πῶς ἦτον Ἀδελφοὶ σκεπτικοί, καὶ ἐγεννήθησαν ἀπὸ μίαν κοιλίαν, καὶ εἰς ἓνα τάφον νὰ τοὺς βάλουν. Ὁ δὲ Θεὸς διὰ νὰ δείξῃ καὶ τοῦ ἁγίου Δαμιανοῦ τὸν σκοπὸν, καὶ νὰ φανερώτῃ καὶ τοῦ ἁγίου Κοσμά τὴν ἐπίπληξιν, ὅτι δὲν ἦτον κατὰ ἔχθραν, τί ὁικονόμησεν. Ἐκεῖ ὅπου ἤμριβαλαν οἱ Χριστιανοί, καὶ ἐστέκετο τὸ Λεῖψανον τοῦ Κοσμά ἀθαπτον ἐπὶ πολλὴν ὥραν, καὶ ἄλλοι μὲν ἔλεγον νὰ φυλάξουν τὴν παραγγελίαν τοῦ, ἄλλοι δέ, ὅτι ὅχι, τότε Θεοῦ ὁδηγία, ἐφάνη μία κάμηλος τῆς ὁποίας ποτὲ ποδάρει εἶχε τζακισθῇ, καὶ ὁ ἅγιος Κο-

σας τὸ θεράπευσεν ζώντας του, καθὼς προείπον, ὅτι καὶ εἰς τὰ ἄλογα ζῶα καὶ εἰς τὰ κτήνη ἐδίδαν τὴν ἁμισθον ἰατρειάν. Αὕτη λοιπὸν ἡ κάμηλος τὴν ὥραν ἐκείνην ἐλθούσα ἀπὸ τοῦ ὄρους ἐλάλησεν ὡς ἄνθρωπος καὶ εἶπεν ὅτι θέλημα Θεοῦ εἶναι νὰ τοὺς θάψετε ὁμοῦ· καὶ αὕτῃ μὲν οὕτως εἰποῦσα, ἀνεχώρησεν εἰς τὸ ὄρος· οἱ δὲ συνευρεθέντες Χριστιανοί, ἰδόντες τὸ παράδοξον τοῦτο θαῦμα, ἐποίησαν καθὼς εἶπεν ἡ κάμηλος.

Ἀλλὰ μὴδεὶς ἀπὸ ἐσᾶς, εὐλογημένοι Χριστιανοί, ἀπιστήσῃ καὶ εἴπῃ, ὅτι ψεύδος εἶναι πῶς ὁμίλησε ἡ κάμηλος ποτέ· διότι ὅποιος εἶναι πιστός, θέλει νὰ γνωρίζῃ καὶ τοῦτο, ὅτι ὅπου θέλει ὁ Θεὸς νικάται φύσεως τάξις· τοῦτέστι δὲν εἶναι ἀληθινὰ φυσικὴ τάξις νὰ ὁμιλήσῃ ἡ κάμηλος, ἀλλὰ ὡς ἂν θέλει ὁ Θεὸς χαλᾷ τὴν τάξιν αὐτήν, ἔτσι μὴδὲν τάξις τῆς φύσεως τῆς ἀνθρωπίνης εἶναι, νὰ γεννήσῃ Παρθένος δίχως σποράν ἄνδρός, ἀλλ' ὅμως ἡ Θεοτόκος Μαρία ἐγέννησε τὸν Θεόν, ἄνθρωπον γεγονότα· καὶ ὅποιος δὲν πιστεύει μόνον μὲ τοὺς λόγους τοῦτους εἰς τοῦτο τὸ θαῦμα, ἄς ἀναγνώσῃ τὸ βιβλίον τοῦ προφήτου Μωϋσέως ὅπου ὀνομάζεται Ἀριθμοί, καὶ θέλει καταλάβῃ ἀπὸ τῶ κβ' κεφάλ. πῶς καὶ εἰς τοὺς παλαιούς καιροὺς ὁμίλησε τὸ μουλᾶρι τοῦ Μάντεως Βαλαάμ, καὶ ἐπ' αὐτὸ νὰ πιστωθῇ, ὅτι δὲν εἶναι παράδοξον εἶποτε, τοῦ Θεοῦ θέλοντος νὰ συντύχῃ ἡ κάμηλος. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν εἰς τοσοῦτον. Ἀκούσατε δὲ καὶ ἕτερον Θαῦμα, ὅπερ ἐγένετο καὶ αὐτὸ τότε εἰς τὴν κατάθεσιν τοῦ τιμίου Λειψάνου τοῦ Ἁγίου Κοσμά.

Γεωργός τις ἄνθρωπος, θερίζοντας εἰς τὸ ἴδιον χωράφιον, ἔπρην τὴν ὥραν τοῦ μεσημερίου νὰ κοιμηθῇ, καὶ ὡς συμβαίνει πολλάκις, ὅφει εἰσῆλθε εἰς τὸ στόμα του καὶ ἐντεῦθεν ἀπὸ ὀλίγον κατέφαγεν τὰ σπλάχνα τοῦ γεωργοῦ, καὶ ἐκινδύνευε ὁ ταλαίπωρος νὰ ἀποθάνῃ. Ἐπῆραν οἱ συγγενεῖς του καὶ τὸν ἐρριψαν ἀπάνω εἰς τὸν τάφον τῶν Ἀγίων· καὶ τῇ νυκτὶ ἐκείνῃ, φαίνονται οἱ Ἅγιοι Ἀνάργυροι οὗτοι, καὶ τοῦ ἔδωσαν ὡς ἂν ποτὸν καὶ τὸ πρῶτ παρευθὺς ἐξέρας τὸ ὄφιδι, ὅπερ ἦτον ὡς μέγα τέρας νὰ τὸ βλέπῃ τις. Καίριος δὲ εἶναι λοιπὸν νὰ διηγηθῶμεν καὶ ἄλλα μερικά θαύματα πρὸς τὴν ἀντιληψίν σας, εὐλογημένοι Χριστιανοί πρὸς δόξαν τῶν Ἀγίων.

Ἀνθρωπὸς τις ἦτον Χριστιανὸς γέρον, καὶ ἡσθένης βαρεῖαν ἀσθενείαν· ἡ δὲ ἀσθενεία του ἦτον, ὅτι ἐπρίσθη ὅλον του τὸ σῶμα καὶ ἔγεινεν ὕδρωτικός, ὅσον καὶ εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἐκαρτέρει καὶ τὸν θάνατον. Ἀκούοντας τὰ θαύματα τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων, ὅπου ἐγένοντο καθ' ἐκάστην ἡμέραν εἰς τὸν Ναόν τους,

ἐπαρακάλεσε τοὺς συγγενεῖς του, καὶ ὑπήγαγόν τον μὲ τὸ ξυλοκρέβατον, καὶ ἐρριψάν τον ἐμπροσθεν τῆς εἰκόνος τῶν Ἀγίων. Ἐκαμὲ ἐκεῖ κοιτῶμενος ἡμέρας πολλὰς, καὶ πλέον δὲν ἔδλεπε τινὰ διαφορὰν ἐπάνω του· οἱ δὲ Ἅγιοι δοκιμάζοντες τὴν πίστιν του, δὲν τὸν ἰατροῦν· αὐτὸς δὲ βλέπωντας ὅτι οἱ μὲν ἄλλοι ἀσθενεῖς ὅπου ἤρχοντο ὑστερώτερα ἀπ' αὐτόν, ἰατροῦντο, καὶ ὑπήγαγιναν εἰς τὰς οἰκίας τους, αὐτὸς δὲ εἰς τόσας ἡμέρας δὲν δύναται νὰ ἰατρευθῇ, ἀντὶ νὰ ἔχῃ ὑπομονήν, καὶ νὰ δέσται πλέον περισσότερον τὴν προσβείαν τῶν Ἀγίων ἐκεῖνος ἐβλασφήμει καὶ ἔλεγε λόγια ἄπρεπα κατὰ τῶν Ἀγίων, πῶς δὲν τὸν θεραπεύουν σύντομα· τοῦ μόνον δὲ εἰς τοσοῦτον, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἀπιστίαν του, μίαν τῶν ἡμερῶν, ἐμήνυσε τοὺς συγγενεῖς του νὰ ἔλθουν νὰ τὸν πάρουν ἀπ' ἐκεῖ καὶ νὰ ἀποθάνῃ εἰς τὴν οἰκίαν του. Ὑπῆγαν οἱ συγγενεῖς του καὶ τὸν ἐπῆραν μὲ τὸ ξυλοκρέβατον· πηγαίνοντας δὲ εἰς τὴν ὁδόν, ἐπειδὴ ἦτον πολὺ τὸ διάστημα τῆς Χώρας, ἐβαλάν τον κάτω εἰς ἓνα τόπον, ὅπου ἦσαν δένδρα καὶ νερόν, ν' ἀναπαυθῶσιν ὀλίγον. Ἐκεῖ καθεζόμενοι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι, ἀπεκοιμήθησαν, ἀπὸ τὸν κόπον τῆς ἰδοῦ, ὁ ἀσθενὴς ἀπὸ τὸν πόνον τῆς ἀσθενείας μὴ δυνάμενος νὰ κοιμηθῇ, ἐκοίτετο ἐξυπνος. Τότε φαίνονται οἱ ἅγιοι Ἀνάργυροι Κοσμάς καὶ Δαμιανὸς πρὸς αὐτόν εἰς σχῆμα ἀνθρώπων διαβατῶν καὶ λέγουν τον· τί ἔχεις ἄνθρωπε, καὶ εἰσὶ ἀσθενής, καὶ ποῦ ὑπάγεις; Ἀπεκρίθη ἐκεῖνος· τὴν μὲν ἀσθενειάν μου βλέπετέ την καὶ ἐσεῖς, ὅτι εἶναι φανερὴ, ὑπάγω δὲ εἰς τὴν οἰκίαν μου, νὰ ἀποθάνω ἐνώπιον τῶν τέκνων μου. Λέγουν τον οἱ Ἅγιοι· καὶ διατὶ δὲν ὑπῆγας εἰς τὸν ναὸν τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων ὅπου εἶναι ἐδῶ πλησίον νὰ ἰατρευθῇς; δὲν ἀκούεις πῶς ἔρχονται πέντε δέκα ἡμερῶν στράταν οἱ ἀσθενεῖς καὶ ἰατροῦνται; Ἀπεκρίθη ἐκεῖνος ὑπήγα καὶ ἐγώ, καὶ τώρα ἀπ' ἐκεῖθεν ἔρχομαι ἀλλὰ δὲν εἶδα καμμίαν βοήθειαν ἐπάνω μου, καὶ ἀπ' αὐτὸ ἐπιστάθηκα ὅτι εἶχαν εἰπεῖ οἱ ἄνθρωποι φέματα, πῶς εἶναι θαυματουργοὶ οἱ Ἅγιοι Ἀνάργυροι, ἐπειδὴ ἐμένα δὲν ἐδυνήθησαν νὰ με ἰατροῦν. Λέγουν οἱ Ἅγιοι· μὴ βλασημῇς, ὦ ἄνθρωπε, εἰς τὸν ἰατροῦν. Λέγουν οἱ Ἅγιοι· μὴ βλασημῇς, ὦ ἄνθρωπε, εἰς τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὴν χάριν τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων, μόνον ἄκουσέ μας καὶ γύρισε ὀπισθεν ἐκεῖ ὅπου ἐκοίτουσιν, καὶ θέλεις ἰδῇ τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ. Ἀπεκρίθη ὁ ἀσθενής· καὶ τίς νὰ μὲ γυρίσῃ πάλιν ὀπισθεν, ὅπου οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἀγαπάνησαν, ὅσον νὰ μὲ φέρουν ἐδῶ; Λέγουν οἱ ἅγιοι, αὐτοὺς μὲν ἀφῆσέ τους, καὶ ἄς ἀναπαύονται, ἡμεῖς δὲ διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ νὰ σὲ βασιτάσωμεν, νὰ σὲ ὑπάγωμεν ὅθεν ἐξῆλθες. Ἐσὴ-

κωσαν οἱ δύο Ἀναργυροὶ μὲ τὸ ξυλοκρέββατον, καὶ ὑπῆγάν τον
 ἔως καὶ εἰς τὸν ναὸν τους, ἔπειτα ἀφησάν τον ἔμπροσθεν τῆς εἰ-
 κόνος αὐτῶν, ἐκεῖνοι δὲ ἔγιναν ἀφαντοί. Μετὰ δὲ ὦραν ἱκανήν,
 ἐξύπνησαν καὶ οἱ συγγενεῖς του καὶ μὴ εὐρόντες αὐτὸν ἐκεῖ ὑπέ-
 στρεψαν εἰς τὸν ναὸν τῶν Ἀγίων, καὶ τὸν εὗρον. Τῇ δὲ νυκτὶ
 ἐκεῖνη, φαίνονται οἱ Ἅγιοι Ἀναργυροὶ πρὸς αὐτόν, βαστόντες
 σπαθία εἰς τὰ χέρια τους· καὶ λέγει ὁ ἅγιος Κοσμάς πρὸς τὸν Δα-
 μιανόν, σχίσας τὴν κοιλίαν τοῦ γέροντος δυνατά, ὅτι εἶναι καὶ γέ-
 ρων καὶ βλάσφημος. Ἐφάνη τότε ὥσάν νὰ τὸν ἐκτύπησεν μὲ σπαθί-
 ον εἰς τὸ ὑπογάστριον· δὲ ἀσθενῆς ἀπὸ τὸν φόβον του ἐξύπνησε καὶ
 βλέπει ὅτι ἀληθῶς ἦτον τὸ ὑπογάστριον αὐτοῦ ἐσχιωμένον, ὥσπερ
 ἀπὸ μέγα φλεβότομον· καὶ παρευθῆς, τόσῃ ὕλῃ καὶ δυσωδία ἐδρα-
 μεν ἀπ' ἐκεῖνον ὥστε ἐλέπτυνε τὸ σῶμα του, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν
 προτέραν του κατάστασιν. Οὐ μόνον δὲ εἰς τέσον τὸν ἰάτρευσε καὶ
 ἅγιοι, ἀλλὰ τὸ τραῦμα ἐκεῖνο, ὅπου ἦτον ἀπὸ τὴν πληγὴν τοῦ
 σπαθίου, φανέντες πρὸς αὐτόν τὴν δευτέραν νύκτα, ἐθεράπευσάν
 τον. Οὕτως ἀπῆλθεν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος εἰς τὸ σπήτι τοῦ υἱοῦ,
 περιπατῶν καὶ δοξάζωντας τὸν Θεόν. Καὶ ἄλλο δὲ θαῦμα ἀκού-
 σατε τῶν Ἀγίων, ὅπου εἶναι καὶ θαυμαστὴν καὶ χαριέστατον.

Ἀνθρωπὸς τις ἐκ τῶν ἐπισημοτέρων τοῦ Παλατίου εἶχεν
 ἀσθενίαν μεγάλην καὶ ἀθεράπευτον, ἣτις ὀνομάζεται δυσουρία·
 δὲν ἐδύνετο νὰ κάμῃ τὴν χρείαν τοῦ ὕδατος, ὥς οἱ λοιποὶ ἄν-
 θρωποι. Εἶναι δὲ τοιαύτη ἀσθένεια ποταπολλὰ σθεαρὰ καὶ γλη-
 ροθάνατος. Ἐχων τὴν τοιαύτην ἀσθένειαν ὁ Ἄρχων ἐκεῖνος,
 διαγε τὸν βίον του νὰ εὕρῃ τινὰ θεραπείαν. Ἄλλ' ὅμως, ἡ πε-
 ρουσία του ἐσώμετο, ἡ δὲ ἀσθένειά του περισσότερον ἐδυνάμωνε. Τί
 ἐντεῦθεν; ἀφοῦ τὸν ἀπομερίμνησαν οἱ Ἱατροί, μὴ ἔχοντας ἄλ-
 λ' ἀνὰ παρηγορίαν, ἐνθυμήθη τοὺς Ἁγίους Ἀναργύρους, καὶ λέγει
 ὅς τοὺς συγγενεῖς του καὶ δούλους του, νὰ τὸν ὑπάγουν εἰς τὴν
 κκλησίαν τους. Οἱ δὲ Ἅγιοι, ὡς φιλάνθρωποι καὶ ἐλεήμονες
 οὐ εἶναι, βλέποντες τὴν ἀσθενειάν του, ὅτι δὲν εἶναι διὰ θερα-
 ίαν, φαίνονται διὰ νυκτὸς καὶ λέγουσιν· ὦ ἄνθρωπε, ἔπαρε ὀλί-
 γους τρίχας ἀπὸ τὸν Κοσμᾶν, καὶ καθύσον αὐτὰς καὶ τρίψον, ἔπειτα,
 τὰς πῖεις μὲ ὀλίγον νερόν, καὶ θέλῃς ἰατρευθῇ. Ὁ δὲ Ἄρχων
 εἶνος ὥσάν ἐξύπνησεν, ἐθαύμαζε, τί δηλοῖ τὸ ὄραμα αὐτὸ καὶ
 ὅ νὰ εὕρῃ τὸν Κοσμᾶν, νὰ πάρῃ τρίχας ἀπ' αὐτόν, διότι ἐνόμι-
 ν, ὅτι διὰ τὸν ἅγιον Κοσμᾶν λέγει, καὶ αὐτὸ εἶχεν ἄλλο νήμα·
 ἰ ἀκούσατε τὴν ὑπόθεσιν. Εἰς τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας πρὶν νὰ προ-
 ῆσῃ ὁ Ἄρχων ἐκεῖνος εἰς τὸν ναὸν τῶν Ἀγίων, κάποιος Χρι-

στιανὸς εἶχε χάρισαι ἕνα πρέβατον εἰς τὸν ναὸν τῶν Ἀγίων, νὰ τὸ
 σφάζουσιν εἰς τὴν Πανήγυριν τους, καὶ ἐπειδὴ ἦτον ἀκόμη ἡμέ-
 ρες ἀναμεταξύ, ὅσον νὰ ἔλθῃ ἡ ἑορτὴ τῶν Ἀγίων, ἐτρέφετο ἐκεῖ
 εἰς τὴν αὐλήν τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἔγινε κατὰ πολλὰ ἡμέρων· οἱ
 δὲ δηγρέται τῆς Ἐκκλησίας, εἶχαν εὐγάλην τὸ ὄνομά του, Κοσμᾶν,
 κατὰ τὴν ὀνομασίαν τοῦ Ἀγίου. Ἀπ' ἐκεῖνο τὸ πρέβατον ἔλεγον
 οἱ ἅγιοι νὰ πάρῃ τρίχας νὰ καθύσῃ, καὶ νὰ τὰς πῖῃ· ἐκεῖνος δὲ,
 ἐπειδὴ τότε νεωστὶ ὑπῆγεν ἐκεῖ, μὴ ἠξεύρωντας τὴν ὑπόθεσιν,
 πῶς τὸ πρέβατον ὀνομάζεται Κοσμάς, πρεπόντως ἠπόρει, τί δηλοῖ
 ἡ ὀπτασία. Ἀλλὰ πῶς τὸ φικονόμησαν οἱ ἅγιοι; ὅταν ἔγινεν
 ἡμέρα, τὸ πρέβατον ἐκεῖνο ἐδηγοῦμενον ἐκ τῆς χάριτος τῶν Ἀ-
 γίων, ὑπῆγε καὶ ἐστάθη ἐνώπιον τοῦ Ἀρχοντος ἐκεῖνου καὶ ἔκραζε
 μεγαλοφώνως, κατὰ τὴν φωνὴν τῶν προβάτων, ὥσπερ νὰ ἐζήτει
 τίποτε· μόνον ποὺ δὲν εἶχε στόμα ἀνθρώπινον, νὰ εἰπῇ δηλο-
 νότι, ὅτι διὰ τ' ἐμένα σὲ εἶπαν οἱ Ἅγιοι. Οἱ δὲ ἄλλοι ἀσθενεῖς,
 καὶ οἱ ὑπηρεταὶ τοῦ Ἀρχοντος βλέποντες τὸ πρέβατον ὅτι κράζει
 μεγαλοφώνως, ἐνώπιον αὐτοῦ, ἐθαύμαζον τί θέλει νὰ εἶναι τὸ
 πρᾶγμα. Μετὰ δὲ ὦραν ἱκανήν, εἰς τῶν Ἱερῶν τῆς Ἐκκλησίας,
 ἐλθὼν καὶ ἰδὼν καὶ αὐτὸς τὸ πρέβατον πῶς κράζει, λέγει πρὸς
 αὐτό τί θέλεις, Κοσμά, καὶ κράξεις τοιουτοτρόπως; Τότε, ὡς
 ἤκουσεν ὁ Ἄρχων ἐκεῖνος τὸ, Κοσμά εἰς τὸ πρέβατον, ὡς φρόνι-
 μος ὅπου ἦτον ἐκατάλαβε τὴν ἐννοίαν τῆς ὀπτασίας τῶν Ἀγίων,
 καὶ παρευθὺς ἐδιηγῆθη πρὸς τοὺς περιεστώτας ἀνθρώπους τὸ
 ὄραμα ποὺ εἶδεν. Ἐκεῖνοι δὲ πιάσαντες τὸ πρέβατον, ἐπήραν τρί-
 χας ἀπ' αὐτό, καὶ καθὼς εἶπον οἱ Ἅγιοι, ποιήσαντες ἐπότισαν
 τὸν ἀσθενῆ, καὶ παρευθὺς μόνον ὅτι τὰς ἐπιεν, ὃ τῆς μεγάλης
 καὶ θαυμαστῆς χάριτος τῶν θαυμασίων σου, Χριστὲ Βασιλεῦ, ἐγι-
 νεν υἱοῦς ὁ ἄνθρωπος καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, δοξάζον-
 τας τὸν Θεόν. Ἀκούσατε καὶ ἄλλο θαῦμα παράδοξον νὰ διηγηθῇ.

Ἀνθρωπὸς τις εἰς τὰ μέρη τῆς Ἀνατολῆς πλούσιος καὶ Ἄρ-
 χων εὐλαβὴς καὶ φοβούμενος τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος εἶχε μεγάλην
 ἀσθενίαν εἰς τὴν καρδίαν καὶ τὸν στόμαχον, ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας,
 ἡ δὲ ἀσθένειά του ἦτον ἀθεράπευτος· διότι ὅταν ἦτον παιδίον εἶχε
 καὶ ὀλίγους πόνους, ὅσον δὲ αὗξανεν ἡ ἡλικία του, ἡῦξανεν καὶ ἡ
 ἀσθένεια, καὶ οὔτε νὰ φάγῃ εἰς χόρτασιν ἐδύνετο οὔτε ἐκεῖνο ὅπου
 ἔτρωγεν ἐδύνετο νὰ τὸ χωνεύσῃ ὁ στόμαχός του, ἀλλὰ ἦτον ὅλως
 διέλου ὡς ἄνθρωπος νεκρωμένος· πολλάκις δὲ καὶ ἀπὸ τὴν ὀδύνην
 τὴν πολλὴν ἐκυλίστο εἰς τὴν γῆν, βοῶν καὶ κρίζων, ὥστε καὶ
 εἰ τίς τὸν ἔβλεπεν, ἔλεγεν, ὅτι δαιμονιζόμενος εἶναι. Ἡ δὲ τοι-

θειαν τοῦ Θεοῦ, καὶ αὐτοὺς εἶναι βοηθὸς αὐτὸς Κτίστης, τεχνίτης αὐτοὺς εἶναι καὶ τελειωτής. Ταῦτα ἄς ἐννοιαζόμεθα, εὐλογημένοι χριστιανοὶ, ταῦτα ἕνας τὸν ἄλλον ἄς διδάσκωμεν, ταῦτα ὁ ἄνδρας ἄς διδάσκη τὴν γυναῖκα του οἱ γέροντες τοὺς παῖδας, οἱ ἱερεῖς τοὺς ἐνορίτας τους, οἱ ἀρχιερεῖς τοὺς ἱερεῖς. Ἐνας τὸν ἄλλον ἄς παρακινούμεν εἰς τὸ ἀγαθόν ἕνας τὸν ἄλλον ἄς σέρνωμεν εἰς τὴν ἀρετὴν ἵνα οὕτω ποιοῦντες, ἐδῶ μὲν περάσωμεν ζωὴν εὐθυμον, εἰρηγικήν, ἀσκανδάλιστον, ἀπείρακτον, ἐκεῖ δὲ ἀξιωθώμεν τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Ἦς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν, χάριτι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ πρέπει πᾶσα δόξα τιμὴ καὶ προσκύνησις, οὐν τῷ ἀνάρχῳ αὐτοῦ Πατρὶ, καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ αὐτοῦ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

1 Νοεμβρίου. Οἱ Ἅγιοι Ἀνάργυροι.

Εἶνε μία ἀπὸ τὰς πλέον σεβασμίας ἐορτὰς ἡ σημερινὴ μνήμη τῶν ἁγίων ἐνδόξων καὶ θαυματουργῶν Ἀναργύρων Κοσμά καὶ Δαμιανοῦ. Δὲν ὑπάρχει σπῆτι, ἀπὸ τοῦ πολυτελέστερον μέγαρον μέχρι τῆς πενιχροτέρας καλύβης, ὅπου ἐν περιστάσει βαρείας νόσου ἐνὸς τῶν οἰκητόρων, νὰ μὴ ἐδέχθη τὸν ἐφημέριον μετὰ τὴν εἰκόνα τῶν θαυματουργῶν ἁγίων ἱατρῶν διὰ νὰ κάμῃ παράκλησιν ὑπὲρ διασώσεως τοῦ ἀσθενοῦς. Ἡ μήτηρ ἡ ἀγρυπνοῦσα παρὰ τὴν κλίνην τοῦ βαρέως νοσοῦντος τέκνου της πολλάκις ἀκούεται τὴν νύκτα προσευχομένη :

— Ἅγιοι Ἀνάργυροι !

Ἡ σύζυγος ἡ κλαίουσα διὰ τὴν ὀδυνηρὰν τοῦ συζύγου της νόσον στέλλουσα ἔλαιον καὶ κηρία εἰς τὸν ναὸν τῶν ἁγίων εὐχεται : Ἅγιοι Ἀνάργυροι !

Ἡ κέρη ὅπου ἔλυωσεν ἀπὸ τὴν μακρὰν καὶ πολυώδυνον νόσον δολόκληρον τὸ θέρος ἀπὸ τοὺς ἐλώδεις πυρετοὺς ἀκούουσα τὴν καμπάναν τοῦ γειτονικοῦ της ναοῦ τῶν ἁγίων Ἀναργύρων πανηγυρικῶς σημαίνουσας κάμνει τὸν σταυρόν της καὶ φιδυρίζει : Ἅγιοι Ἀνάργυροι !

Ἦνε πολυθαύμαστοι οἱ δύο Ἅγιοι ἱατροὶ εἰς ὅλον τὸν χριστιανικὸν κόσμον, εἶνε σεπτὴ ἡ μνήμη των εἰς ὅλην τὴν Ἀνατολήν.

Κοσμάς καὶ Δαμιανὸς ὀνομάζονται καὶ ἦσαν ἱατροὶ τὴν τέχνην καὶ κατήγοντο ἐκ τῆς Ἀσίας.

Ὁ πατὴρ αὐτῶν κατ' ἀρχὰς ἦτο εἰδωλολάτρης, κατόπιν

ὅμως ἔγινε χριστιανός, Ἀποθανὼν δὲ ἐν ἀρετῇ κατέλιπε τοὺς δύο υἱοὺς του εἰς τὴν οὐζυγον αὐτοῦ καὶ μητέρα τῶν ἁγίων Θεοδότην, ἣτις παιδιόθεν οὖσα χριστιανὴ ἀνέθρεψε τὰ τέκνα της μὲ φόβον Κυρίου, τύπος οὖσα σωπροσύνης καὶ ἀρετῆς εἰς τὰς ἄλλας γυναῖκας, ἐλεήμων δὲ εἰς ἄκρον καὶ συμπαθὴς πρὸς τοὺς πένητας. Δι' αὐτὸ καὶ ἀπὸ ὅλας τὰς τέχνας ἐδιάλξε τὴν ἱατρικὴν νὰ σπουδάζουν τὰ τέκνα της διὰ νὰ εὐεργετοῦν τὸν κόσμον καὶ τοὺς ἐνδεεῖς. Διότι ἡ ἱατρικὴ εἶνε ἡ πλέον φιλάνθρωπος τέχνη ἀπὸ ὅλας.

Μετερχόμενοι δὲ οἱ Ἅγιοι τὴν φιλάνθρωπον τέχνην ἐσπούδαζον νὰ θεραπεύουν καὶ τὰς ψυχὰς τῶν ἀσθενῶν διδάσκοντες αὐτοὺς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν ὡς τὴν μόνην σωτηρίαν. Οὕτω δὲ πολιτευόμενοι ἐναρέτως οἱ Ἅγιοι ἔλαβον ἀπὸ Θεοῦ τὸ χάρισμα τῶν ἱαμάτων, ὥστε νὰ θεραπεύουν πᾶσαν νόσον, διὸ καὶ ἐμοίραζον δωρεὰν τὸ χάρισμα, χωρὶς νὰ λαμβάνουν πληρωμὴν ἀπὸ κανένα καὶ ἐθεράπευσαν χωρὶς βότανα καὶ χωρὶς ἱατρικὰ, ἀλλὰ μόνον μετὰ τὴν ἐπίκλησιν τοῦ Χριστοῦ. Δι' αὐτὸ καὶ οἱ ἄνθρωποι τοὺς ὀνόμαζαν ὄχι μὲ τὰ συνήθη ὀνόματά των Κοσμάν καὶ Δαμιανόν, ἀλλὰ Ἀναργύρους. Παρεῖχον δὲ τὴν χάριν τῶν ἰάσεων ἀνεξαιρέτως εἰς ἀνθρώπους καὶ ζῶα, πλουσίους καὶ πένητας, ἦτο δὲ τὸ σπῆτι τῶν ἁγίων γεμᾶτο ἀπὸ διαφόρους ἀσθενεῖς καθ' ἑκάστην, ὅπου συνέρρεον ἀπὸ διάφορα μέρη, τυφλοὶ, χωλοὶ, δαιμονιζόμενοι, ἄλλοι βαστακτοὶ, ἄλλοι ἐπὶ κραββάτων παράλυτοι καὶ ἡμίητροι.

Οὕτω δὲ πολιτευόμενοι οἱ Ἅγιοι καὶ ὁδοιποροῦντες εἰς θεραπείαν νοσοῦντων ἐφθασαν εἰς μίαν πόλιν τῆς Ἀνατολῆς Φερμαὴν καλουμένην ὅπου ἀσθενήσας ὀλίγον ὁ μικρότερος τῶν δύο ἀδελφῶν, ὁ Δαμιανός, ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ. Καὶ τὴν μὲν ψυχὴν του παρέλαβον ἅγιοι Ἄγγελοι, τὸ δὲ τίμιον σῶμά του ἐκήδευσεν ὁ ἑτερος ἀδελφός, ὁ Κοσμάς, ὅστις μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐκοιμήθη καὶ αὐτὸς ἐν Κυρίῳ, ταφείς καὶ οὗτος ἐν τῷ ἰδίῳ τοῦ ἀδελφοῦ του τάφῳ.

Ὁ κατὰ πλάτος βίος τῶν ἁγίων περιέχει ἀρκετὰ ἐκ τῶν θαυμάτων τῶν ἁγίων. Ἀλλ' ἡ χάρις τῶν ἱαμάτων ἦν ἀφθόγως ἔλαβον παρὰ Θεοῦ οἱ ἅγιοι Ἀνάργυροι, εἶνε ἀτελεύτητος, νῶς ἔλαβον παρὰ Θεοῦ οἱ ἅγιοι Ἀνάργυροι, εἶνε ἀτελεύτητος, ἀενάως βρύουσα ἰάσεις παντοδαπὰς τῶν μετὰ πίστewος ἐπικαλουμένων τὴν βοήθειαν αὐτῶν.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Πρὸς Κορινθίους Α'. Ἐπιστολὴ Παύλου τὸ ἀπόστολον
Κεφάλαιον IB'. 27.

ΑΔΕΛΦΟΙ, ὁμοῦ ἐστέ σῶμα Χριστοῦ, καὶ μέλη ἐκ μέρους.
Καὶ οὗς μὲν ἔθετο ὁ Θεὸς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ· πρῶτον Ἀποστόλους.
δεύτερον προφήτας, τρίτον διδασκάλους, ἔπειτα δυνάμεις, εἰτα χα-
ρίσματα ἱαμάτων, ἀντιλήψεις, κυβερνήσεις γέννη γλωσσῶν. Μὴ
πάντες Ἀπόστολοι; μὴ πάντες δυνάμεις; μὴ πάντες χαρίσματα
ἔχουσιν ἱαμάτων; μὴ πάντες γλώσσαις λαλοῦσι; μὴ πάντες διερ-
μηνεύουσιν; ζηλοῦτε δὲ τὰ χαρίσματα τὰ κρείττονα, καὶ ἐτι καθ'
ὑπερβολὴν ἐδὸν ὑμῖν δείκνυμι. Ἐὰν ταῖς γλώσσαις τῶν ἀνθρώπων
λαλῶ καὶ τῶν Ἀγγέλων, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, γέγονα χαλκὸς ἤχων
ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον. Καὶ ἐὰν ἔχω προφητείαν, καὶ εἰδῶ
τὰ μυστήρια πάντα, καὶ πᾶσαν τὴν γνῶσιν, καὶ ἐὰν ἔχω πᾶσαν
τὴν πίστιν, ὥστε ὅρη μεδιστάνειν, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, οὐδὲν εἰμι.
Καὶ ἐὰν φωμίζω πάντα τὰ ὑπάρχοντά μου, καὶ ἐὰν παραδῶ τὸ
σῶμα μου ἵνα καυθῇσμαι, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, οὐδὲν ὠφελοῦμαι.
Ἡ ἀγάπη μακροθυμεῖ, χρηστεύεται· ἡ ἀγάπη οὐ ζηλοῖ· ἡ ἀγάπη
οὐ περπερεύεται, οὐ φυσιοῦται, οὐ ἀσχημονεῖ, οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς,
οὐ παροξύνεται, οὐ λογίζεται κακόν, οὐ χαίρει ἐπὶ τῇ ἀδικίᾳ, συγ-
χαίρει δὲ τῇ ἀληθείᾳ· πάντα στέγει, πάντα πιστεύει, πάντα ἐλπί-
ζει, πάντα ὑπομένει. Ἡ ἀγάπη οὐδέποτε ἐκπίπτει.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ἐκ τοῦ κατὰ Μαθθαίου. Κεφ. Γ'. 1.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, προσκαλεσάμενος ὁ Ἰησοῦς τοὺς δώ-
δεκα Μαθητὰς αὐτοῦ, ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν κατὰ πνευμάτων
ἀκαθάρτων, ὥστε ἐκβάλλειν αὐτά, καὶ θεραπεύειν πᾶσαν νό-
σον, καὶ πᾶσαν μαλακίαν. Τούτους ἀπέστειλεν ὁ Ἰησοῦς, πα-
ραγγεῖλας αὐτοῖς, λέγων· Εἰς ὁδὸν ἐθνῶν μὴ ἀπέλθῃτε, καὶ
εἰς πόλιν Σαμαρείτων μὴ εἰσέλθῃτε· πορεύεσθε δὲ μᾶλλον πρὸς
τὰ πρόβατα τὰ ἀπολωλότα οἴκου Ἰσραὴλ. Πορευόμενοι δὲ
κηρύσσετε, λέγοντες· Ὅτι ἤγγικεν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.
Ἀσθενοῦντας θεραπεύετε, δαιμόνια ἐκβάλλετε· δωρεὰν ἐλά-
βετε, δωρεὰν δότε.

ΕΤΕΡΟΣ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΣΤΟΥΣ ΑΝΑΡΓΥΡΟΥΣ ΚΟΣΜΑΝ ΚΑΙ ΔΑΜΙΑΝΟΝ

ὑπὸ τοῦ Ἀργυρουπόλεως Σεραφείμ.

Μετὰ τὸν Ἐθλογῆτόν, τὸ Κύριον εἰσάκουσον. Εἰτα τὸ Θεὸς Κύριος· καὶ
τὸ Τραπάριον. Ἦχος Δ'.

Ὁ ὑψηλὸς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τοὺς ἐκ Θεοῦ παρειληφότας τὴν χάριν, τοῦ λατρεῖν ἀναρ-
γῶς τὰς νόσους, Δαμιανὸν τὸν ἐνδοξον καὶ θεῖον Κοσμάν, πάν-
τες ἱκετεύσωμεν πρὸς αὐτοὺς ἐκβοῶντες· ρύσασθε, Ἀναργυροί,
ἀδοκίμων κινδύνων, τοὺς μετὰ πόθου πάντοτε ὑμᾶς ἀνευφημοῦν-
τας πιστῶς καὶ γεραίροντας.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Οὐ σιωπήσωμεν.

Ὁ Ν'. καὶ ὁ κανὼν. Ἦχος Πλ. δ'. ἔχων Ἀκροστιχίδα ἐν τοῖς Θεοτοκίαις.
Σεραφείμ.

ψῆ Α'. Ἀσματικὴν Φασάω...

Τοὺς τοῦ Θεοῦ δεδωρημένους χάριτι, πᾶσιν ἡμῖν ἀληθῶς,
Δαμιανὸν θεῖον καὶ Κοσμάν τὸν ἐνδοξον, τῶν εὐσεβῶν στηρίγματα,
Ἰατροὺς Ἀναργύρους, ὁμολογῶμεν σήμερον, καὶ πιστῶς αὐ-
τοὺς ἱκετεύσωμεν.

Οἱ τοῦ βυθοῦ τῶν νοσημάτων κλύδωνι τρικυμιζόμενοι, πάθεσι
τε πλείστοις καὶ χειμαζόμενοι, τῷ γαληνῷ προσέλθωμεν τῶν σε-
πτῶν Ἀναργύρων λιμένι, χαίροντες σήμερον ὥπως τῶν δεινῶν
λύσιν λάβωμεν.

Ταῖς ὑπερφύτοις ἀρεταῖς ἐδείχθητε, θεοὶ Ἀναργυροί, Πνεύ-
ματος ἁγίου Οἶκος τε καὶ Τέμενος· πηγὴν οὖν ἀνεξάντλητον τὸν
σεπτὸν τοῦτον Οἶκον, θεῶν ἰάσεων δείξατε πᾶσι, ταῖς ὑμῶν
ἐπισκέψεσι. Θεοτοκίον.

Σκέπη γενοῦ πρὸς τὸν βυθὸν με Πάναγνε, κατολισθήσαντα,
παθῶν ἀνοσιῶν, καὶ πρὸς Σε τὴν εὐσπλαχνον, τὴν θεοτόκον Δέ-
σποιναν, καταφεύγοντα πιστεῖ, καὶ οὐ βοῶντας ἐν δάκρυσι· σῶσόν
με, Ἀγνή, ἱεσαίας σου.

ψῆ Γ'. Οὐρανίας Ἀψίδος...

Ἀναργύρων τῶν θεῶν σεπτῇ Δυὰς λάμψει, οὐ καταυγα-
σθεῖσα τῆς Τρισηλίου Θεότητος, τοὺς σοὶ προστρέχοντας ρῦσαι,
εὐχαῖς σου, κινδύνων καὶ τῇ αἴγλῃ φαίδρυνον θεῶν ἰάσεων.

Συνημμένοι χορεῖσαι Ἀγγελικαῖς, Πάνσεπτοι, καὶ Θεοῦ τῷ
θρόνῳ περιχαρῶς παριστάμενοι, τοὺς ὑμᾶς μέλποντας, καὶ τῇ
ὑμῶν ἀντιλήψει πιστεῖ προσπελάζοντας δεινῶν λυτρώσατε.

Τῶν ψυχῶν καὶ σωμάτων τὰς ἀβρῶστίας, Ἀναγυροί πάντων

τῶν προθύμως νῦν προσόντων ὑμῖν ἰάσασθε, διασκεδάζοντες καὶ τῶν παθῶν τὴν ὀμίχλην, ταῖς θερμαῖς πρὸς Κύριον ὑμῶν δεήσεσι.

Θεοτοκίον

Εἰδουμπάθητον μόνη Θεὸν Σωτῆρα κυήσασα, Δέσποινα τοῦ Κόσμου, τοῦτον ἄει καθικέτευε, βίον πρὸς κρείττονα τὸν ἀνοήτοις μερίμναις, δεινῶς κυλινδούμενον, βαδίζειν πάντοτε.

ψῆψ Δ'. Τῶν παθῶν μου τὸν πόρον...

Ἀπαστρέφοντες θαύμαυν, οἱ κλεινοὶ Ἀνάργυροι τῶν ἰάσεων, ἡμᾶς αἴγλη καταυγάζουσι, καὶ τὸ σκότος λύουσι τῶν παθῶν ἡμῶν.

Ἐκ Θεοῦ ἀναδείχθητε, εὐκλεεῖς Ἀνάργυροι, ἰατροὶ παθῶν· ἔθεν πάντας ἐπισκέψασθε τοὺς θερμῶς τῇ σκέπῃ ὑμῶν προστρέχοντας.

Ρῶσιν θείαν μοι βράβευσον, καὶ τῶν λυπηρῶν τὴν ἀνάψυξιν, ὦ Δυὰς ἀειμακάριστε, Ἀναργύρων θείων, ταῖς πρεσβείαις σου.

Θεοτοκίον.

Ρῶσιν ἄνοσον δίδου μοι, καὶ πάθη ἀνίατα καταπράυνον, ἐσπλαχνίας τῇ μοτώσει σου, ὡς Θεὸν τεκοῦσα ἀπειρέγαμε.

ψῆψ Ε'. Ἰνα τί με ἀτώσω...

Ταῖς σεπταῖς λαμπηδόσι, σαφῶς δαδουχοῦμενοι πάντας φωτίζετε, παθῶν καὶ δαιμόνων καὶ κινδύνων τὸ σκότος διώκοντες, καὶ τὴν ῥῶσιν παῖν. ὑμῖν τοῖς πιστεῖ τε καὶ πόθῃ προσιοῦσι, δωρεῖσθε, Ἀνάργυροι.

Τοῖς νοσοῦσι τὴν ῥῶσιν, παθῶν καὶ κινδύνων τὴν ἀπολύτρωσιν, ἐπιχορηγοῦντες ἀναργύρως, Ἀνάργυροι ἐνδοξοὶ, ὦφθητε προστάται μετὰ Θεόν, τοῖς εὐσεβέσιν, ἀντιλήπτορες τε καὶ πρόμαχοι.

Ὡς θεόβρυτοι βρύσεις, τοῖς Πιστοῖς πηγάζετε ὕδωρ ἰάσεων, τῆς ψυχῆς τὰς νόσους καὶ τοῦ σώματος παύοντες, Ἅγιοι, διδ καὶ τῶν πιστῶν ὑμᾶς τιμώντων ἀσθενείας καὶ τὰ πάθη, λιταῖς ἡμῶν πλύνατε.

Θεοτοκίον.

Ἀπειρέγαμε Κόρη, Χερουβείμ ὑπερτέραν εἰδώς σε, Πάνσεμνε, τῆς ψυχῆς μου πάθη, τὰ δυσώδη θεράπευσον δέομαι, καὶ πυρός με ῥῶσαι τοῦ φοβεροῦ, σαῖς ἱεραῖαις καὶ πρὸς βίον ὁδήγησον ἀφθαρτον.

ψῆψ ΣΤ'. Ἰλάσθητί μοι

Κοσμάς καὶ Δαμιανός, οἱ τῶν βροτῶν ἀντιλήπτορες, καὶ εὐεργεταὶ σεπτοί, πιστῶς εὐφημήσθωσαν ἱεροῖς ἐν ἁσμασι· καὶ γὰρ ἀν-

νάως ἀναργύρως θεραπεύουσιν.

Ἀμπέλου τῆς νοητοῦ, ὡς ὄντες θεῖα βλαστήματα, τῶν ἰαμάτων ἡμῖν οἶνον ἐνσταλάξατε πληροῦντες Ἀνάργυροι, τοὺς ἐν κατηφίᾳ, εὐφροσύνης τε καὶ τέρψεως.

Τὰ θράση τῶν δυσμενῶν καὶ τῶν παθῶν τὰ μιάσματα, ὦ Ἰατροὶ εὐκλεεῖς σαφῶς ἀπελαύνοντες, ἐφαπλοῦτε ἅπασι, τοῖς ἐν τοῖς κινδύνοις, τὴν ἐπίσκεψιν. λιταῖς ὑμῶν.

Θεοτοκίον.

Φωστήρων τὸν ποιητὴν καὶ παντὸς Κόσμου κυήσασα, σαρκὸς μου τοὺς φοβεροὺς ἰάτρευσον μώλωπας, καὶ ψυχῆς τὰ τραύματα, καὶ τὰς ἀμαρτίας σὺ ἐξάλειψον, Πανάχραντε.

Διάσωσον, Δυὰς σεπτῇ φωταγωγῶν Ἀναργύρων, ἀπὸ τῶν νόσων, κινδύνων καὶ θλίψεων, τοὺς γεραίροντας τὴν ἡμῶν θείαν Μνήμην.

Καὶ Θεοτοκίον.

Ἀχραντε.

Ὁ Ἰσοῦς μνημονεύει. Εἶσα τὸ Κυνάκιον. ἤχος Β'.

Οἱ τὴν χάριν λαβόντες τῶν ἰαμάτων, ἐφαπλοῦτε τὴν ῥῶσιν τοῖς ἐν ἀνάγκαις, Ἰατροὶ θαυματοργοὶ ἐνδοξοὶ· ἀλλὰ τῇ ὑμῶν ἐπισκέψει καὶ τῶν πολεμίων τὰ θράση καταβάλλετε, τὸν Κόσμον ἱώμενοι ἐν τοῖς θαύμασι.

Καὶ εὐθὺς τὸ προειμένον Ἦχος Δ'.

Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ θαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Στίχος. Προωρώμην τὸν κύριον ἐνώπιόν μου...

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ προσκαλεσάμενος ὁ Ἰησοῦς τοὺς δώδεκα Μαθητάς αὐτοῦ κτλ.

(Ζήτει Νοεμβρ. 1).

Δόξα. Ταῖς τῶν Ἀναργύρων Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχος. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με. Καὶ τὸ προσόμιον.

Ἦχος Πλ. Β'.

Ὁλην ἀποθέμενοι.

Ὁλην εἰσενέκασα ἐν ἑαυτῇ τὴν Τριάδα, ξυνωρίς ἡ πάνσεπτος, Κοσμάς καὶ Δαμιανός οἱ ἀοίδιμοι, ὡς μαστοὶ προχέουσι τῶν θαυμάτων ρεῖθρα, καὶ τὴν φλόγα τῶν παθῶν ἡμῶν πίστει δροσίζουσιν, ἀχρύως τὴν ῥῶσιν δωροῦμενοι, καὶ βρώμασιν ἐκτρέφουσιν θείαις τοὺς πιστοὺς τῶν ἰάσεων· ἅπαντες οὖν τούτους ὑμνήσωμεν πιστῶς καὶ εὐσεβῶς, χαρμονικοῖς μελωδήμασιν ὡς Θεοῦ θεράποντας.

Τό, Σῶσον ὁ Θεός τὸν λαόν σου κτλ.

ψῆψ Ζ'.

Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας...

Ἀναργύρων τῶν θείων, τὴν πανίερων Μνήμην Πιστοὶ γεραίροντες, δεόμεθα τῆς θείας αὐτῶν ἐπαπολαῦσαι, ἀβρωγῆς τε καὶ χάριτος, καὶ οἱ νοσοῦντες δεινῶς ταχείας ὑγίαιας.

Ρωστική τοῦ πανσέπτου Πνεύματος τῇ χάριτι ἐνδυναμούμενοι τὴν βῶσιν ἀσθενοῦσι, Κοσμά καὶ Δαμιανὲ συμπαθῶς χορηγήσατε, καὶ τοῖς τιμῶσιν ὑμᾶς δωρήσασθε ὑγείαν.

Τῶν σεπτῶν Ἀναργύρων ὁ Ναὸς ὠραιώθη πολλοῖς ἐν θαύμασιν, ἐν ᾧ τῶν προσιόντων ἐν πίστει καὶ ἐλπίδι, αἱ ἀσθενεῖαι παύουσι, καὶ τῶν δαιμόνων φρικτὰ ἐπήρεια ἡττῶνται.

Θεοτοκίον.

Εὐσπλαχνία σου λύσον, τὸν δεσμὸν τῶν κακῶν μου καὶ ψυχικῶν μολυσμῶν, συνδέουσα στοργῇ με, Θεοῦ τοῦ γεννηθέντος, ἐκ νηδύος σου, Ἀχραντε, καὶ ταῖς θερμαῖς σου λιταῖς, οἰκτιρὸν με καὶ σῶσον.

ψῆ Η'. Τὸν Βασιλέα.

Ἵμνοις ἐνθέοις τὴν πρωτοφύρον Δυάδα, ἀνυμνήσωμεν ἀπαύστως, βῶντες φωτισμοῦ τοῦ Θεοῦ μετὰ δὸς ἡμῖν πάνιν.

Ρώμην ὑγείας τῆς ψυχῆς ἐμποιοῦντες, τοῖς Πιστοῖς, καὶ τῶν σωμάτων ἰάσθε πάθῃ, τῇ δέχεται ἡμῶν, καὶ ἀσθενείας.

Δυὰς ἡ θεία ἐν Οὐρανῷ Θεῆας δόξης ἐντροφῶσα, τοῖς προστρέχουσι πίστει, αὐτῇ τῇ Εἰκόνι ἰάσεις δαψιλεύει.

Θεοτοκίον.

Νόσων παντοίων, ἐπιβουλῶν καὶ κινδύνων, τὸν σὸν δοῦλον καὶ παθῶν ἐξελοῦ με, Δέσποινα, λιταῖς σου, ἵνα σε μακαρίζω.

ψῆ Θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Τοὺς ἐν ἀνάγκαις πάντας καὶ ἐν ἀσθενείαις, ὡς Ἱατροὶ τῶν νοσούντων σωτήριοι, λιταῖς ἡμῶν ταῖς ἀγίαις κινδύνων ῥύσασθε.

Δυάδα τὴν ἁγίαν, πᾶσι χορηγοῦσαν, εὐχαῖς αὐτῆς τὰς ἰάσεις καὶ χάριτας, ὑμνολογήσωμεν πόθῳ καὶ μακαρίσωμεν,

Πρεσβείαις ὑμῶν Θεαῖς, νόσων καὶ κινδύνων, καὶ πειρασμῶν καὶ δαιμόνων λυτρώσασθε, Δαμιανὲ καὶ Κοσμά, Ἀναργυροὶ ἐνδοξοί.

Θεοτοκίον.

Μαρία Θεοτόκε, ἡ Θεὸν τεκοῦσα, νόσων παντοίων, δεινῶν τε καὶ θλίψεων, τοὺς σὲ τιμῶντας διάσωσον, ταῖς πρεσβείαις σου.

Τὸ ἅγιον εἶσι καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια

Ἀνύστακτον, Ἀναργυροί, τῆς ψυχῆς, ἔχοντες τὸ ὄμμα, πρὸς ἐκπλήρωσιν ἐντολῶν πάντας τοὺς ὑπνοῦντας δειναῖς ἐν ἀσθενείαις, πρὸς εὐρωστίαν ὄντως αὐτοὺς ἐγείρατε.

Ὡς ὄντες, Ἀναργυροὶ Ἱατροί, ἀμπέλου τῆς Θεῆας, βλαστοὶ ὄντως ἀειθαλεῖς, οἶνον ἱαμάτων κεράννυτε νοσοῦσι, καὶ εὐφροσύνης πάντα Κόσμον πληρώσατε.

Θεότητος δόξῃ ὦ Ἱατροί, καταγλαῖσθέντες, τὴν ψυχὴν μου

τὴν ἀλαμπή, καταφωτισθῆναι ποιήσατε, ὡς θεοὶ τῶν ἀσθενῶν σωτήρες, ταῖς Θεαῖς λάμψετε.

Καὶ Θεοτοκίον. Πᾶσι τῶν Ἀγίων.

Τρισάγιον. Καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον, ἤχος Πλ, Δ'.

Ἄγιοι Ἀναργυροὶ καὶ Θαυματουργοί...

Ὁ Ἰεσοῦ, μνημονεύει ὦ ἔσος.

Ἐν τῇ Ἀπολύσει, καὶ τῇ προσκυήσει τῆς ἁγίας Εἰκόνας, φάλλομεν τὸ παρόν.

Προσήμεριον Ἦχος Β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ἔθλου Σε νεκρόν.

Δεῦτε ὀρθοδόξων ἡ πληθὺς, δεῦτε εὐσεβοῦντων ὁ δῆμος ἀνευφημήσωμεν, τοὺς σεπτοὺς Ἀκέστορας, τοὺς ἀναργύρους ἀεὶ, τοῖς νοσοῦσι τὴν ἰασιν, παθῶν σωτήριαν, εὐσπλαγχνῶς παρέχοντες, καὶ λύσιν τῶν δυσχερῶν, πάντων τοὺς μεγίστους προστάτας, πάντων βοηθοὺς μετὰ Κρίστην, πάντων ἀντιλήπτορας Θεόφρονας.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Β'. Μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων ΑΚΙΝΔΥΝΟΥ, ΠΗΓΑΣΙΟΥ, ΑΦΘΟΝΙΟΥ, ΕΛΠΙΔΙΦΟΡΟΥ καὶ ΑΝΕΜΠΟΛΙΣΤΟΥ

Ἀκίνδυνον πῦρ, τῶν ἐξ λοιπῶν τεσσάρων,

οὐ μὲν τὸ πῦρ ἐκτείνειν, οὐδὲ τὸ ἔσος.

Δευτέρῃ Ἀφθονίῳ καὶ τέτρασι πῦρ ἀπὸ ἁλλος.

Ἦσαν προὔχοντες τῆς Περιοῖς καὶ οἱ πάντεσσι οὗτοι Μάρτυρες, πρῶτοι ἐν τῇ Αὐλῇ τοῦ βασιλέως Σαβωρίου συγχρόνου τοῦ Μ. Κωνσταντίνου. Πρῶτον δὲ συνελήφθησαν ὡς χριστιανοὶ εἰ τρεῖς ἐξ αὐτῶν Ἀκίνδυνος, Πηγάσιος καὶ Ἀνεμπόλιτος· καὶ προσαχθέντες ἐνώπιον τοῦ βασιλέως ἐκρεμάσθησαν καὶ ἐδάμνησαν καὶ ἐκάησαν τὰς πλευράς, ἐν ᾧ ὁ ἀσεβὴς Σαβῆριος ἀρχίας νὰ βλασφημῇ κατὰ τοῦ Χριστοῦ, ἔμεινεν ἐν τῷ ἅμα ἀφῶνος. Ἀλλ' οἱ ἅγιοι, διὰ προσευχῆς, τὸν ἐθεράπευσαν. Ἐν τούτοις, τυφλὸς εἰς τὰ γενόμενα, διέταξε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ μαρτύριον τῶν Ἀγίων, ὅτε συγκινήσαντες διὰ τῆς καρτερίας αὐτῶν τὸν Ἀφθόνιον, ἵνα τῶν παριστάμενων, ἰδέντα τὴν κατελθούσαν αἰφνης ἐρεχθὴν καὶ ἀποσέβασαν τὴν φλόγαν ὅπου ἔκαie τὸν σιδηροῦν τοῦ μαρτυρίου κρόσθετον, ἔγεινεν ἀφορμὴ νὰ πιστεύσῃ εἰς Χριστόν.

Ἀλλ' ὁ βασιλεὺς διέταξε καὶ τὸν ἀπεκεφάλισαν πάραυτα. Μετὰ ταῦτα ἐπιμένοντες τοῦ βασιλέως ἐρρίθησαν εἰ τρεῖς μάρτυρες εἰς τὴν θάλασσαν, κλεισθέντες εἰς δέρματα ἑωδινά, πλὴν οὐδὲν ἐπαθόν, ὅπερ ἐκίνησεν εἰς ἐκπλήξιν τὸν ἐλπιδοφόρον ἕνα τῶν συγ-

οὐρανοὺς τὰ πάντα δυνάμενος, σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ, καὶ τῇ παναγίῳ Πνεύματι δοξαζόμενος». Ταῦτα προσευξάμενοι, τοὺς ἐφάνη ὁ Δεσπότης ὡς ἄνθρωπος, καὶ εὐθύς τὰ δεσμὰ ἐλύθησαν, τὸ πῦρ τοὺς ἐδρόσισεν, αὐτοὶ δὲ σῶσι καὶ ἀβλαβεῖς εἰς τὸν βασιλέα μὲ πρόσωπον φαειρὸν παρεστάθησαν. Ὁ δὲ ὡς ἀσύνετος καὶ εἰς τὸν νοῦν βλαμμένος, δὲν εὐλαβήθη τοιοῦτον θαυμάσιον, ἀλλὰ ὠνείδιζε τοὺς Ἁγίους ὡς μάγους καὶ γόητας, καὶ τοὺς ἐσυμβούλευε πάλιν νὰ ἀρνηθοῦν τὴν ἀληθινὴν πίστιν καὶ νὰ προσκυνήσουν τὰ εἰδῶλα. Ὁ δὲ Ἀκίνδυνος ἀπεκρίνατο· «ἡμεῖς μὲν γοητεῖαν τινὰ δὲν ἤξεύρομεν, ἀλλ' ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ ἐργάζεται τοιαῦτα θαυμάσια· ἀλλὰ σὺ ἐπειδὴ νομίζεις φαντασίαν τὴν ἀλήθειαν ὡς φρενόληπτος, νὰ μείνης κωφὸς καὶ ἄλαλος, διὰ νὰ καταλάβῃς ἐμπράκτως, καὶ νὰ δοκιμάσῃς τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν ἑαυτόν σου». Ταῦτα ὁ Ἅγιος λέγων, ἐγένετο παρευθὺς ἔργον ὁ λόγος του, καὶ ἔμεινεν ὁ βασιλεὺς κωφός, ὡς οἱ θεοὶ του, καὶ ἄλαλος, καὶ μόνον μὲ τὸ νεῦμα ἐσημείωνεν εἴτι ἐβόλυετο.

β'. Οἱ δὲ Ἅγιοι ἐλέγχοντες τὴν ἀγνωσίαν του, ἔλεγον πρὸς ἐκεῖνον περιγελῶντες αὐτόν, «ἰδοὺ ἡμεῖς ὑπάγομεν εἰς τὸν οἶκόν μας καταφρονούντες τὸ σὺν δικαστήριον, καὶ δὲν μᾶς λέγεις ἀν θέλης τίποτε;». Ταῦτα εἰπὼντες προσεποιούντο ὅτι φοβούσιν, ὁ δὲ ἀναισθητός συνεχῶς αὐτοὺς κυριάζων, ἐδείκνυε μὲ νεῦμα εἰς τοὺς ὑπηρέτας, νὰ τοὺς δέσουν, ἵνα μὴ φύγῃν· ἀλλ' ἐκεῖνοι δὲν ἐκαταλάμβανον τί ἐπρόσταξεν· ὅθεν ὡς δαιμονισμένος ἐξέσχιζε τὰ ἱμάτιά του, καὶ τὰ ἔρριπτεν κατὰ γῆς ὁ ἀσύνετος. Οἱ δὲ Ἅγιοι ἐλυπήθησαν διὰ τὴν τιμωρίαν αὐτοῦ καὶ τῶν ἄλλων, καὶ ἐδέοντο τοῦ Θεοῦ νὰ φωτίσῃ τὰ ὄμματα τῆς καρδίας αὐτῶν νὰ τὸν γνωρίσωσι· οὕτως οὖν εὐχόμενοι, ἐφάνη στρατὸς οὐράνιος, ἐξαστράπτοντες ὡς τὸν ἥλιον, οἱ δὲ ἀσεβεῖς μὴ δυνάμενοι νὰ βλέπωσιν τὴν λάμψιν τῶν Ἀγγέλων καὶ τὴν ὡραιότητα, ἔπεσον εἰς τὴν γῆν ἐκπληττόμενοι. Ὁ δὲ υἱὸς τῆς ἀπωλείας δὲν ἐπίστευσεν εἰς τόσα θαυμάσια, ἀλλ' ὡς φρενόληπτος ἐστέναξε δεινῶς, καὶ ἔδερνεν ἀθλίως τὸ πρόσωπόν· τὸ ὅποιον βλέπων ὁ Ἀκίνδυνος ἐλυπήθη ὡς φιλόανθρωπος, καὶ ἐκρύσεν εἰς τόσῃ πώρῳσιν, καὶ ἐπιστραφεὶς λέγει πρὸς αὐτόν· «ἐπειδὴ δὲν καταλαμβάνεις τοῦ Θεοῦ τὴν παιδείαν ἀσύνετε, ἀλλὰ μένεις θαληματικῶς εἰς τὴν κακίαν σου, ἔχε κἀν τὴν λαλίαν σου ἀνώλυτον» οὕτως εἰπὼν ἐλύθη ὁ βασιλεὺς ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς ἀφωνίας, ἀλλ' ἔμεινε πάλιν εἰς τὸν δεσμόν τῆς ψυχῆς καὶ τυφλότῃ, καὶ φοβερίζων τοὺς ὑπηρέτας νὰ τοὺς παιδεύσῃ, πῶς δὲν ἐννόησαν νὰ κάμουν ἐκεῖνο, ὅπου μὲ νεῦμα τοὺς

ἔλεγε. προστάσει νὰ φέρωσι σιδηροὺς κραβδάτους καὶ ὑπὸ κάτω νὰ βάλουν πῦρ μὲ λίπος, πίσσαν καὶ ριτίνην, τοὺς δὲ Ἁγίους νὰ δέσουν εἰς τὰς κλῖνας μὲ ἀλύσεις ἀνωθεν, νὰ τοὺς καθύσουν. Οἱ δὲ ἀγαλλόμενοι ἀνέβησαν εἰς τὴν κλίνην ἕκαστος, καὶ καταφλεγόμενοι ὥρες πολλὰς, ἔφαλλον πάλιν ὡς πρότερον λέγοντες· «Ἐπύρωσας ἡμᾶς ὡς πυροῦται τὸ ἀργύριον· ἀλλὰ δεσμεθὰ σου, ἴδε τὴν ταπεινώσιν μας· δὲς μας δύναμιν νὰ ὑπομείνωμεν τὰς τιμωρίας, καὶ φώτισον τοὺς περιστάτας νὰ σὲ γνωρίσωσι.» Ταῦτα εἰπόντες ἤκουσαν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ φωνὴν λέγουσαν· «ἐπειδὴ μὲ τὰ ἔργα τὴν πίστιν ἐβεβαιώσατε, νὰ γίνῃ τὸ θέλημά σας, καθὼς ἐζητήσατε.» καὶ οὕτω κατὰ τὴν φωνήν, καὶ τὰ πράγματα ἠκολούθησαν, καὶ ἐδόσαν ὅσοι τὴν ἤκουσαν λέγοντες· «ἕνας εἶναι ὁ παντοδύναμος Θεὸς ὁ ἀήττητος ὅπου οἱ Μάρτυρες σέβονται, καὶ μακάριοι ὅσοι δι' αὐτὸν κατακριθῶσι εἰς θάνατον, ὅτι μὲ τὴν πρόσκαιρον αὐτὴν βράσανον ὑπάγουν εἰς αἰώνιον ἀγαλλίασιν.» Ταῦτα λέγοντες ἐπαρκαλέσαν τοὺς Ἁγίους, νὰ δεηθῶσι πρὸς τὸν Θεόν, νὰ τοὺς δώσῃ τελεῖαν τῶν ἁμαρτημάτων συγχώρησιν· καὶ οὕτως ἐποίησαν· καὶ τελέσαντες εὐχὴν, ἔγειναν αἴφνης βρονταί, φοβεραὶ ἀστραπαί, καὶ βροχὴ μεγάλη τοσοῦτον, ὅπου ἐτρόμαξαν οἱ ἀντίδικοι, καὶ ἐσκορπίσθησαν ἔμφοροι· οἱ δὲ πιστεύσαντες ἔμειναν μὲ τοὺς Ἁγίους, οἱ ὅποιοι τοὺς ἐπαρηγοροῦσαν νὰ μὴ φοβούνται, ἀλλὰ νὰ ἔχουν εἰς τὸν ἀληθὲς Θεὸν τὰς ἐλπίδας των. Δοξάσαντες λοιπὸν τὸν Κύριον ἅπαντες ἤλθον οὐράνιοι Ἀγγελοι, καὶ ἐνδυσαν στολὰς λευκάς τοὺς πιστεύσαντας, μὲ τὰς ὁποίας ἐσημείωναν τὴν τῆς ψυχῆς καθαρότητα. Ὁ δὲ βασιλεὺς ὡς τυφλὸς καὶ ἀνόητος ἐπαραινεῖ πάλιν τοὺς Ἁγίους νὰ ἀρνηθοῦν τὴν εὐσέθειαν, καὶ νὰ προσκυνήσουν τοὺς Δαίμονας. Ὁ δὲ ἅγιος Ἀκίνδυνος ἀπεκρίνατο· «ἡμεῖς ἕνα Θεὸν γινώσκομεν εἰς τοὺς οὐρανοὺς, καὶ αὐτῷ λατρεύομεν, ὅστις εἶναι μόνος ἀληθὴς καὶ παντοδύναμος, καὶ χαρίζει τοῖς Χριστιανοῖς βασιλείαν αἰώνιον, τοὺς δὲ ἀπίστους κατακρίνει ψυχὴν καὶ σῶμα εἰς πῦρ ἀτελεύτητον. Λέγει εἰς αὐτοὺς ὁ βασιλεὺς· «ἕνα Θεὸν σὰς συμβουλεύω καὶ ἐγὼ νὰ λατρεύεται, καὶ ἅς ὑπάγωμεν εἰς τὸν ναόν του, νὰ τὸν προσκυνήτε μετ' ἐμοῦ.» Ἀποῦ λοιπὸν ὑπῆγαν εἰς τὸν βωμόν, ἐβόησε ταῦτα ὁ βασιλεὺς· «μεγάλῃ ἡ τοῦ Θεοῦ Διὸς ἀήττητος δύναμις.» εἰτα προστάσει τοὺς Ἁγίους νὰ τὸν προσκυνήσουν καὶ αὐτοὶ μετὰ δεήσεως. Οἱ δὲ ἐγονάτισαν, καὶ τὸν προσκυνήσαν τὸν ἀληθὲς Θεόν, καθὼς ἔπρεπε, καὶ παρευθὺς ἐγένετο σεισμὸς τοσοῦτον μέγας, ὥστε ἐκρημίσθη τὸ εἰδῶλον καὶ κατερράγη. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἐξῆλθε ἐντρομος καὶ ἰδρωμένος ἀπὸ

τὸν φόβον του, καὶ λέγει πρὸς τοὺς Ἀγίους· «αὐτὰ ἐθάρρουν ἐγὼ ἀπὸ σὰς καὶ σὰς ἔφερον εἰς τὸ ἱερεῖον πάντολμοι; «Οἱ δὲ ἀπεκρίθησαν· «ἡμεῖς δὲν σοῦ ἐφεύσθημεν, ἀλλὰ τὸν ἀληθινὸν Θεὸν ἐπροσκυνήσαμεν, καθὼς εἵπομεν.» Τότε προστάσει καὶ ἔφεραν τρία μεγάλα χαλκῶματα, τὰ ὅποια ἐγέμισαν μὲ μόλυβδον, καὶ ἔψαντες πῦρ ὑποκάτω, ἔβραζεν ὁ μόλυβδος, τοὺς δὲ Ἀγίους ἔδασαν γυμνοὺς ἀπὸ τὴν μέσῃν μὲ ἄλυσον καὶ τοὺς ἐκατέθεζαν μὲ τέχνην εἰς τὸ βρασμένο μολύβδι, καὶ τοὺς ἐδουτούσαν εἰς τὸν βυθὸν τοῦ χαλκῶματος, καὶ πάλιν τοὺς εὐγαζαν, καὶ οὕτω τοὺς ἐβασάνιζαν ὥσαν πολλὴν μὲ τοιαύτην φρικώδη καὶ πολυώδυνον κόλασιν· οἱ δὲ μακάριοι ἔψαλλον ἕκαστος κατὰ τὴν ἐπωιυμίαν αὐτοῦ ὕμνον ἀρμόδιον.

γ'. Ὁ μὲν Πηγάσιος ἔλεγεν. «Ὅτι παρὰ σοὶ πηγὴ ζωῆς ἐν τῇ φωτὶ σου ὀψώμεθα φῶς». Ὁ δὲ Ἀνεμπόδιστος. «Οἱ πόδες μου ἀνεμπόδιστως ἐν εὐθύτῃ ἔστεισαν.» καὶ ὁ Ἀκίνδυνος. «Κίνδυνοι ἄδου μᾶς εὐρηκαν, ἀλλὰ καὶ διὰ πυρὸς ἤλθομεν, αὐτὸς, Κύριε μᾶς ἔφερες εἰς ἀναφυχὴν καὶ ἄνεσιν.» Βλέποντες δὲ ὁ πεπωρωμένος βασιλεὺς ὅτι δὲν ἔδραπεν ὁ μόλυβδος ἐπληρώσας, καὶ λαμβάνοντας μόνος του τὴν ἄλυσον, τοὺς ἐδούτους μὲ δρμήν καὶ κἀκίστα εἰς τὸ χάλκωμα, τὸ δὲ μολύβδι ἐχύθη ἐξώθεν καὶ ἐξέγδαρε τὰς χεῖρας τοῦ βασιλέως, πρὸς τὸν ὅποιον εἶπον οἱ Ἀγιοὶ· «δικαίως ἔπαθες, διὰτὶ ἔπασχες νὰ θανατώσῃς ἡμᾶς ἄδικα, ὅθεν πρεπόντως ὑπέστρεψεν εἰς τὴν κεφαλὴν σου ὁ πόνος σου καὶ ἄξιους τοὺς καρποὺς τῶν ἔργων σου ἐτρέγγησες ἄθλιε.» Ταῦτα λέγοντες, ἐλύθησαν αἱ ἀλύσεις παραδέξως, καὶ ἔμειναν ἀβλαβεῖς οἱ Ἀγιοί. Τοῦτο θαυμάσιον βλέπων ὑπὲρ τῆς τῆς τῆς ὀνομασίας τοῦ Ἀφθόνιος, τοιαῦτα μεγαλοφώνως ἐβόησε· «μέγας ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν γίνωσκε βασιλεὺς ὅτι αὐτὸν προσκυνῶ καὶ ἐγώ, ὅπου δύναται καὶ κάμνει τοιαῦτα τεράστια.» Ὁ δὲ Τυραννὸς ἐλυπήθη εἰς τοῦτο, καὶ ἐδοκίμαζε μὲ καλῶν, ὑποσχεθεὶς εἰς αὐτὸν τιμὰς καὶ δωρήματα, ἐὰν ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν προτέραν ἀσέβειαν. Ὁ δὲ μακάριος Ἀφθόνιος ἀφθονὰ καὶ πλουσίως εὐφρόνισεν τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ λαμπρᾶ τῇ φωνῇ ὡμολόγησε τὴν ἀγαθότητα καὶ φιλοτιμίαν αὐτοῦ, λέγων· «ἐμὲ εἶναι ὁ πόθος μου νὰ γίνω στρατιώτης τοῦ οὐρανίου Βασιλέως, ὅστις εἶναι ἐλεήμων καὶ πλουσιδωρὸς, καὶ δίδει μεγάλας δωρεὰς τοῖς δούλοις του, καὶ τοὺς τιμᾷ σιωνίως ὡς παντοδύναμος.» Γνωρίσας λοιπὸν ὁ Τύραννος τοῦ Ἀγίου τὸ ἀμετάθετον, ἐκέλευσε νὰ τὸν ἀποκεφαλίσωσιν· ὅστις ἐδύξασεν τὸν Κύριον λέγων· «εὐχαριστῶ σοὶ Δέσποτα, ὅπου μὲ ἔσωσες διὰ τὴν

πολλὴν εὐσπλαγχνίαν σου· ὅθεν ἡ ψυχὴ μου αἰνέσει σε, καὶ δοξάσει τὸ ὄνομά σου αἰώνια.» Καὶ στραφεὶς πρὸς τοὺς Ἀγίους εἶπεν αὐτοῖς· «ἐγὼ μὲν Κύριοι καὶ Δεσπότες μου ποιοῦμενοι ὑπάγω πρὸς τὴν σωτήριον ὁδοπορίαν χαίρων, θέομαι δὲ καὶ παρακαλῶ τὴν συμπαθὴ σὰς ψυχὴν καὶ φιλάνθρωπον, νὰ μὴ ἐνθυμῆτε τὰς βασάνους, ὅπου σὰς ἔδωκα, ἀπὸ τὸν Τύραννον προστασόμενος, ἀλλὰ μάλιστα παρακαλέσατε τὸν κοινὸν Δεσπότην νὰ μὲ χωρίσῃ ἀπὸ τὸ μέρος σας, ὡς οἰκτῖρων καὶ πολυέλεος, ἀλλὰ νὰ μὲ ἀξιώσῃ νὰ τὸν δοξάζω εἰς τὴν συνοδίαν σας αἰώνια εὐφρανόμενος.» Οἱ δὲ ἀπεκρίθησαν· «ὑπάγε ἀδελφε ἀγαλλόμενος. Μακάριος σὺ ὅστις θέλεις παρασταθῇ εἰς τὴν ἁγίαν Τριάδα πρῶτος ἀπὸ ὅλων μας, νὰ ἀπολαύτῃς τὰς ἀμοιβὰς τοῦ κόπου σου μὲ δόξαν αἰώνιον· ὅθεν μᾶλλον ἡμεῖς ἔχομεν χρεῖαν εὐχῆς ἀπὸ σέ, νὰ παρακαλέσῃς τὸν Κύριον νὰ μᾶς ἀξιώσῃ νὰ τελειώσωμεν καὶ ἡμεῖς τὸν δρόμον τῆς ἀθλήσεως ἀκινδύνως καὶ ἀνεμπόδιστα, καὶ νὰ ἀξιωθῶμεν μετὰ σοῦ ἴσον βραβεῖον καὶ χάρισμα.» Ταῦτα εἰπόντες τοὺς ἐνηγάλησεν ὁ Ἀφθόνιος, καὶ ῥάνας εἰς τοὺς τραχήλους αὐτῶν ἀγαλλιᾶσθαι δάκρυα, τοὺς ἐκαταφίλησεν ὅλους, καὶ τοὺς ἀπεχαιρέτισεν. Ἐπειτα φθάσας εἰς τὸν ὀρισμένον τόπον, ἔλαβε τὸ ποθοῦμενον τέλος ὁ τρισυμμάχιος. Οἱ δὲ πόρευθέντες Χριστιανοὶ ἔλαβον τὸ τίμιον αὐτοῦ ἄγιον Λεῖψανον καὶ τὸ ἐνεταφίεσαν ἐντίμως καὶ εὐλαβῶς καθὼς ἔπρεπε.

δ'. Μετὰ ταῦτα εἶπε πρὸς τοὺς Ἀγίους ὁ Τύραννος· «μὴ νομίσῃτε ὅτι σὰς θέλω δώσει ἴσον θάνατον ὡς τοῦ Ἀφθόνιου ἀλλὰ θὰ σὰς ἀφανίσω μὲ διάφορα κολαστήρια» οὕτως εἶπε καὶ προστάσει νὰ φέρουν θυλάκους, ἥτοι δερμάτια βωδίων, εἰς τὰ ὅποια ἔβαλαν τοὺς Ἀγίους, καὶ τοὺς ἔρριψαν εἰς τὰ βυάτα, ἀλλὰ οὐδόλως ἐβλάβησαν, μάλιστα ἐσχιώθησαν τὰ δερμάτια, καὶ ἐφάνη εἰς τὸ μέσον αὐτῶν ὁ ἅγιος Ἀφθόνιος ἐξαστράπτων· καὶ ἐξεληθόντες εἰς τὴν γῆν ὑπῆγαν καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὸν Τύραννον, ὁ ὁποῖος θαρρῶν πῶς δὲν τοὺς ἔρριψαν ἀκόμη οἱ δῆμιοι ἐθυμώθη κατ' αὐτῶν, καὶ ἐκέλευσε νὰ ρίψουν ἐκείνους εἰς τὸ νερόν, ἀφοῦ κόψουν τὰς χεῖρας των. Οἱ δὲ δῆμιοι ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστόν, ἀκούσαντες τοιαύτην ἀπόφασιν, καὶ προσευξάμενοι ἔλεγον· «πρόσδεξαι καὶ ἡμῶν τὰς ψυχὰς πολυέλεε, Κύριε καὶ συναριθμήσον μας τοὺς ἀναξίους μὲ τοὺς ἁγίους σου Μάρτυρας.» καὶ οὕτως ἐδέχθησαν τὸ μακάριον τέλος τὸν ἀριθμὸν τέσσαρες. Ὁ δὲ θεομιτής καὶ παράνομος τύραννος ἐφυλάκωσε τοὺς ἁγίους Ἀκίνδυνον, Πηγάσιον καὶ Ἀνεμπόδιστον· αὐτὸς δὲ ἔμεινεν εἰς τὴν λύπην καὶ σκότῳσιν διότι δὲν

ἐδυνήθη νὰ τοὺς θανατώσῃ, ἔπειτα δὲν ἔφαγε τίποτε, ἀλλὰ συνάξας τοὺς Ἀρχοντας, τοὺς ἐγκάλει πῶς δὲν τὸν ἐβοήθουν, νὰ συμπο- νέσουν καὶ αὐτοὶ εἰς τοιαύτην καταφρόνησιν τῶν πατρῶν θεῶν, ἀλλὰ τὸν ἀφῆσαν μόνον καὶ ἐκινδύνευσεν· τότε ἀπεκρίθη ὁ πρῶτος τῆς συγκλήτου Ἐλπιδοφόρος καλοῦμενος, ὁ ὁποῖος ἦτο πιστὸς Χριστιανὸς κεκρυμμένος, καὶ τότε ἐπαρρησιάζετο, καὶ ὠνείδιζε τὸν βασιλέα ἄφοβα, καὶ οὐ μόνον αὐτός, ἀλλὰ καὶ ἄλλος νέος τις συγκλητικὸς, τὴν κλησιν Φιλόλογος, τὸν ἐξύβρισε, μὴ φοβηθεὶς οὐδέλλως τὴν βασιλικὴν ἐξουσίαν, καὶ ἔλεγε πρὸς τοὺς ἄλλους Ἀρχοντας· «δὲν πρέπει ἀδελφοὶ ἡγαπημένοι μου νὰ ὑποτασσώμεθα εἰς ἓνα βασιλέα παράφρονα.» Τότε ὁ Τυραννὸς θυμωθείς, προστάσει τοὺς στρατιώτας νὰ φονεύσουν τοὺς ἀνῶθεν δύο ἔπειτα τὸν ὕβρι- σαν· φίλος δὲ τις μεγάλος τοῦ Σαβωρίου, τὴν κλησιν Καλλι- στρατος, τὸν παρεκάλει νὰ παύσῃ τὸν θυμόν, νὰ μὴ προστάσῃ παράνομα πράγματα· ὁμοίως καὶ πάντες οἱ λοιποὶ παρρησιασά- μενοι εἶπον αὐτῷ· «γίνωσκε βασιλεῦ ἀθλιώτατε, ὅτι ἡμεῖς οὐδέ- λως συγκοινωνοῦμεν μὲ τὴν ἐδικήν σου ἀσέβειαν.» Ταῦτα εἰπόντες ἀνεχώρησαν· αὐτὸς δὲ ἔμεινεν εἰς τὴν σκότωσιν, ὥς ὥστε τοῦ Δαίμονος· καὶ τὸ πρῶτ' καθίσας εἰς τὸν θρόνον ἐκέλευσε, νὰ κά- μωσι τρεῖς λάκκους νὰ βάλλουν ἔσω θηρία καὶ ἐρπετὰ νὰ ρίψουν τοὺς Μάρτυρας ὅτινες ἰστάμενοι εἰς τὸ μέσον τῶν θηρίων ἔφαλλον· «Ὁ Θεὸς ὁ Θεὸς ἐδίψησέ σε ἡ ψυχὴ ἡμῶν, ἀλλὰ ποίησον μεθ' ἡμῶν κατὰ τὴν σὴν ἐπιείκειαν, καὶ ἀνάγαγε ἡμᾶς ἐκ λάκκου τα- λαιπωρίας, ὅτι τὸ ἑλὸς σου χρηστὸν, καὶ ἡ ἀγαθότης σου ἀνεί- καστος.» Ταῦτα εὐξάμενοι ἦλθον οὐρανένθεν λαμπροφθοροῦντες ἄγγελοι Ἀγγελοὶ καὶ δὲν ἀφῆκαν τὰ θηρία οὐδέλλως νὰ ἐγγίσῃσι τοὺς Ἀγίους, ἀλλὰ τοὺς εὐγαλὰν ἔξω τοῦ λάκκου ὑγιεῖς χωρὶς νὰ βλαθῶσιν. Ὁ ἀνέκτος βασιλεὺς καὶ τῶν θηρίων ἀναισθητότε- ρος, δὲν ἐπράυνε τὴν θυρίωδὴ γνώμην του, ἀλλὰ προστάσσει πάλιν νὰ τοὺς κρεμάσωσι, καὶ νὰ καταξοχίζωσι τὰς σάρκας τῶν· βλέπων δὲ ὅτι κατακοπτιώμενοι ὥρας πολλὰς δὲν ἐπτοοῦντο τὴν βάσανον, ἀλλὰ γενναίως ὑπέμενον, ἐκέλευσε νὰ τοὺς κατεβάσουν καὶ νὰ κό- ψουν τὰς κεφαλὰς τῶν. Τότε οἱ Ἀγιοὶ ἐπήγαγιν ἀγγαλιώμενοι νὰ λάβουν τὸν παθούμενον θάνατον· ἔσοι δὲ ἐφωτισθησαν ὑπ' αὐτῶν εἰς τὴν θεοσέβειαν ἠκολούθουν αὐτοῖς δεόμενοι νὰ τοὺς διδάξουν, διὰ νὰ στερεωθοῦν εἰς τὴν πίστιν καλλίτερον· τινὲς δὲ ἀπήγγειλαν τῷ βασιλεῖ, ὅτι πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἄρχοντας ἠκολού- θουν ὀπίσω αὐτῶν, καὶ δὲν τοὺς ἄφιναν, νὰ ὑπάγουν εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, ἀλλὰ ἐμπόδιζον αὐτῶν τὸν θάνατον. Ὅθεν ὁ

βασιλεὺς ἔστειλε πολλοὺς στρατιώτας, νὰ τοὺς χωρίσωσιν, οἱ δὲ εὐλαβεῖς ἐκείνοι ἠκολούθουν τοὺς ἄγιους, τὸ πρόσταγμα τοῦ Τυραννοῦ εἰς οὐδὲν λογιζόμενοι, καὶ ἐπρωτίμων νὰ ἀποθάνωσι καλλίον, ἢ νὰ φανῇ πῶς ἐδείλασαν. Ὁ δὲ Τυραννὸς προσέταξε νὰ τὸν φέρωσι τὸν Ἐλπιδοφόρον, ὅστις ἦτο αὐτῶν λογιώτερος, καὶ εἰς τὸν ζῆλον τῆς εὐσεβείας θερμότερος, ὁ ὁποῖος εἶπε πρὸς τοὺς Μάρτυρας, «δεξιόχρηστε τοῦ Θεοῦ δι' ἐμὲ ἀδελφοὶ καὶ πατέρες μου καὶ ὁδηγοὶ μου πρὸς τὴν εὐσέβειαν, νὰ μὲ συναισθηθῇ μετ' ἐμὲ τὴν ἀγίαν σας συνοδίαν», πρὸς τὸν ὁποῖον εἶπον οἱ Ἀγιοὶ, «μὴ λυπεῖσαι ἀδελφε· φίλιτατε ἀλλὰ ἔχε θάρρος, διότι πρότερον ἀπὸ ἡμᾶς ὑπάγεις εἰς τὸν οὐράνιον βασιλέα ν' ἀγαλλέσαι.» ἠκολού- θουν δὲ αὐτὸν ἄλλοι τρεῖς, ἔχοντες ὁμοίαν γνώμην καὶ προσάρεσιν, πρὸς τοὺς ὁποῖους εἶπεν ὁ Τυραννὸς· «τί ἐπάθετε ἀνόητοι, καὶ ἀφήνοντας τοὺς πατρῶους θεοὺς, ἐκολλήθητε μετὰ τοὺς πλάνους αὐτοὺς γόητας; γινώσκετε ὅτι ἐὰν δὲν ἔλθετε εἰς τὴν προτέραν εὐσέβειαν, οὐκ ἔσθ' ὅπως δώσω πικρότατον θάνατον.» πρὸς τὸν ὁποῖον ὁ Ἐλπιδοφόρος ἀπεκρίθη γενναίως· «ἡμεῖς δὲν προσκυνοῦμεν ψευδεῖς θεοὺς, οὔτε εἰς τὸ πρόσταγμα σου πειθόμεθα καὶ κάμε εἴ τι ἂν βύλεσαι.» Λέγει εἰς αὐτοὺς ὁ Τυραννὸς· «ἐπειδὴ ἐσυγκοινο- νήσατε μετὰ τοὺς ἀσεβεῖς τούτους, ἐγὼ νὰ σὰς ὑστερήσω τοῦ ποθοῦ- μένου εἰς τὸ πείσμα σας, καὶ νὰ σὰς δώσω ὅμοιον θάνατον.» Ταῦ- τα εἰπὼν, προσέταξε νὰ ἀποκεφαλίσουν αὐτοὺς, καὶ ἔσοις ἄλλους εὗρουν εἰς τὴν ἀσέβειαν· ἐθανάτωσαν οὖν τὴν ἡμέραν ἐκείνην τριακοσίους, ὅτινες ἅπαντες ἡγάπησαν νὰ ἀποθάνωσι μάλλον διὰ τὸν Χριστόν, ἢ νὰ ἔχωσι ἀπόλαυσιν πρόσκαιρον· εἰς τοῦτο δὲ ἦτο αἰτία ὁ Ἀκίνδυνος, ὅστις τοὺς παρεκίνησε νὰ μὴ δειλιάσωσι, καὶ τὸν ὁποῖον ἐπροσκάλεσεν ὕστερον ὁ βασιλεὺς μετὰ τοὺς ἄλλους δύο, ἀφοῦ ἐθανάτωσαν τοὺς ἄλλους καὶ λέγει τοῖς μετὰ προσποιημένην πραότητα καὶ σχολιότητα ἀλώπεκος· «διατί φίλοι μου, ἔχετε τό- σον πείσμα καὶ προτιμᾶτε ὑπὲρ τὴν γλυκυτάτην ζωὴν τὸν πι- κρότατον θάνατον; μάρτυς μου ὁ γλυκὺς εἰς ὅλους καὶ παμπό- θητος ἥλιος, πολὺ λυποῦμαι νὰ σὰς θανατώσω διὰ τὸ νέον τῆς ἡλικίας σας, τὴν ὁποίαν καὶ τὰ θηρία εὐσπλαγχνίζονται. Λοιπὸν σὰς συμβουλεύω πρὸς τὸ συμμέρον σας, κάμετε τὸ θέλημά μου, σὰς συμβουλεύω πρὸς τὸ θέλω ἀξιώσει, μεγάλων διότι σὰς ἀγαπῶ ὥς τέκνα μου, καὶ σὰς θέλω ἀξιώσει, μεγάλων διότι σὰς ἀγαπῶ ὥς τέκνα μου.» Οἱ δὲ ἀπεκρίθησαν, «μὴ μᾶς τιμῶν καὶ ἀπ' ἱερῶν χαρισμάτων.» καὶ σὰς δώσῃς δωρήματα, ὅτι ποτὲ λυπεῖσαι, οὔτε νὰ πειραχθῇ· νὰ μᾶς δώσῃς δωρήματα, ὅτι ποτὲ δὲν θέλεις δυνῆθαι, νὰ κλίνῃς εἰς τὸ θέλημά σου τὴν γνώμην μας, οὔτε μὲ ἀπειλὰς καὶ φοβερικοὺς τῶν κολάσεων, οὔτε μὲ ὑποσχέ- 3

σεις δωρημάτων, μάλιστα λύπην ἔχομεν ὅτι δὲν λαμβάνομεν μυστήριους θανάτους διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ καὶ Σωτήρος μας. Λοιπὸν μὴ ἀργήσης νὰ αποφασίσῃς ὡς θούλῃσαι, διότι ὁ χορὸς τῶν Ἀγίων μᾶς ἐκδέχεται μετὰ θάνατον». Τότε ὁ Τύραννος ἐθυμώθη, καὶ λύσας τὴν προσποιουμένην ἡμερότητα ἀπεκρίνατο· «μὰ τοὺς θεοὺς, δὲν θὰ ἀπολαύσετε τὴν ἐπιθυμίαν σας». Ταῦτα εἰπὼν ἐπρόσταξε νὰ τοὺς φυλακίσουν μὲ ἀλύσεις καὶ ὅλην τὴν νύκτα ἐμελέτα, πῶς νὰ τοὺς θανατώσῃ ὁ δειλαίος· τὸ δὲ πρωτὶ προστάσει νὰ ἀνάψωσι κἄμινον, νὰ τοὺς ρίψουν ἔσω, ἔως νὰ γίνουν στάκτη τελείως· ἀφοῦ δὲ τοὺς ἔφεραν εἰς τὸ θέατρον, εἶπε πρὸς αὐτοὺς ὁ Σαβώριος· «ἰδοὺ τῆς ἀπειθυμίας σας τὰ ἐπιχειρήματα· οἱ δὲ Ἀκίνδυνος καὶ ἀνιόντας τὸ κακίτεχνον τοῦ Τυράννου ἀνταπεκρίθη, καὶ λέγει· «καλὰ σοῦ ἐπροφῆτευσεν τὸ ὄνομα ἡ μητέρα σου καὶ σὲ ἐκάλεσε Σαβώριον, ὅπερ σημαίνει πατέρα Δαιμόνων, ἀλλὰ οὐ εἶσαι (τὸ ἐναντίον) υἱὸς τοῦ ἀνθρωποκτόνου Δαίμονος, ἐπειδὴ τελεῖς τὰ ἔργα του καὶ χαίρεις ὡς αὐτὸς εἰς τὰ ἀνθρώπινα αἵματα». Τούτον τὸν πικρὸν λόγον ἀκούσας ὁ δυσσεβὴς, ἐταράχθη, καὶ φωνήσας τὴν μητέρα· ἠρώτησεν αὐτήν, νὰ εἰπῇ τῆς ἐπωνυμίας αὐτοῦ τὴν δόξαν. Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο, «γινώσκω ὅτι τοῦτο εἶνε πατρικὸν σου ὄνομα· ἀλλὰ δὲν ἤξεύρω τὴν τοῦτου δόξαν». καὶ ὁ Τύραννος· «οἱ κακοδαίμονες οὗτοι μοῦ λέγουσιν, ὅτι δηλοῖ ἡ ἐπωνυμία μου, πῶς εἶμαι πατὴρ Δαιμόνων· λοιπὸν μὰ τὴν σωτηρίαν μου, ἐὰν οὕτως ἔχῃ ἡ ἀλήθεια, θέλω σὲ θανατώσει πρότερον μὲ πικρὸν θάνατον»· ἡ δὲ ἐμειδίασε λέγουσα «τὴν ἀλήθειαν εἶπον»· τότε ἐθυμώθη πολὺ ὁ ἄσεβης καὶ ἀποχρήσας τὴν μητρίαν ἀγάπην, ἡ καὶ τὰ ἄλογα ζῆα εὐλαβοῦνται ἐκ φύσεως, ἔβαλε τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτῆς, καὶ τὴν ἐγρόθυζεν ὁ ἀπάνθρωπος, καὶ τὴν ἐπλήρωσε, διὰ τοὺς πόνους οὗς ἐδοκίμασε νὰ τὸν γεννήσῃ τὸν ἀσπλαγχνόν. Ἡ δὲ γροῦς προσπίπτουσα εἰς τοὺς πόδας τῶν Ἀγίων ἔλεγε «σώσατε δοῦλοι τοῦ ὁπίω Θεοῦ τὸ γῆράς μου, διότι βλέπω ὅτι ἐγέννησα τὸν Δάβολον». Ὁ δὲ Τύραννος εἰς τοὺς Μάρτυρας, «τὶ κάμνομεν; ὅσον στέκεσθε εἰς τὴν κακίαν ἀσάλευτοι, τόσῳ μᾶλλον ἐξάπτει ἡ κάμιнос περισσότερον». οἱ δὲ ἀπεκρίθησαν· «διὰ τὴν μητέρα σου φρόντισον, καὶ μὴ σε μέλει ποσῶς δι' ἡμᾶς, ἐπειδὴ ἀκριβῶς μᾶς ἐγνώρισες· δι' αὐτὴν κάμε πρὸς Κύριον δέξιν, νὰ σοῦ ἀφθῇ τὸ ἀνέμημα»· καὶ ὁ Τύραννος· «αὐτὴ πάλιν θέλει κάμῃ πρὸς τοὺς θεοὺς δέξιν, νὰ μὲ συγχωρήσουν ὡς εὐσπλαγχνοι». Ἡ δὲ γηραιὰ τὰς χεῖρας ὑψώ-

σασα πρὸς οὐρανὸν τοιαῦτα προσήύχετο. «Χριστὲ μονογενὲς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, μὴ συγχωρήσης τὴν ἀσέβειαν τοῦ υἱοῦ μου, οὔτε εἰς τοῦτον τὸν Κόσμον, οὔτε εἰς τὸν μέλλοντα». Ὁ δὲ ἄσεβης εἶπεν αὐτῇ, «τὸ γῆρας σὲ εὐγαλεν ἀπὸ τὸν νοῦν σου ὡς φαίνεται, καὶ δι' αὐτὸ μὲ καταράσαι ἀναίσχυντε». Τότε ἡ γνωστικὴ γραῦς συνεισέειπε ἀπεκρίνατο· «ἐὰν ἐγὼ ἢ μήτηρ σου εἶμαι παράφρων, σὺ ὅπου ἐγεννήθης ἀπὸ ἐμὲ δὲν ἔχεις γινῶσιν τελείως, ἀλλὰ τὸν ἀληθινὸν Θεὸν βάλλω μάρτυρα, ὅπου βλέπει τὰ πάντα καὶ προφητεύω σοι, ὅτι δὲν θέλεις φύγῃς τὴν δικαίαν κρίσιν τοῦ Θεοῦ. Ταῦτα τῆς μακαρίας λεγομένης, ἔμεινεν ὁ μιαιφάνης ἄφρων, ἔπειτα εἶπε εἰς τοὺς ὑπηρέτας· «τοὺς μὲν δυσσεβεῖς αὐτοὺς ρίψατε εἰς τὴν κάμινον, αὐτὴν δὲ ἀφήστε νὰ υπάγῃ ὅπου ἂν θούλῃται». Ἡ δὲ ἀοιδίμος ἔλεγε· «ὦ Κύριος ὁ Θεός, νὰ μὴ ξεχωρίσω ἀπὸ τοῦ Ἀγίου τοῦ μάρτυρος, οὔτε εἰς τὴν ζωὴν ταύτην, οὔτε καὶ μετὰ θάνατον». Ὅταν δὲ οἱ Ἅγιοι ἐπληρίασαν εἰς τὴν κάμινον, προσήβαντο λέγοντες· «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, εὐχαριστοῦμέν σοι, ὅπου μᾶς ἐδυναμώσας νὰ τελώσωμεν τὸν ἀγῶνα διὰ τὴν ἀγάπην σου, καὶ δὲν μᾶς ἀφῆκες νὰ γίνωμεν θήραμα τῶν ἐχθρῶν μας, ἀλλὰ ἐλύτρωσας τὴν ψυχὴν μας ἀπὸ τὰς παγίδας τοῦ Δαίμονος. Λοιπὸν καὶ τώρα δυνάμωσόν μας· νὰ ὑπομεινώμεν καὶ τοῦτο τὸ πῦρ, μὲ ἀνδρείαν καὶ γενναϊότητα, καὶ παράστηθι ὅταν ἡ ψυχὴ χωρισθῇ ἐκ τοῦ σώματος, ὅτι εἰς σὲ θαρροῦντες, ἐσερχόμεθα εἰς τὴν φλόγα ταύτην μὲ τὴν ἐλπίδα σου». Βλέποντες δὲ οἱ στρατιῶται τὴν ἀφόρητον ἐκείνην πύρρινον ἐδειλίασαν, καὶ δὲν ἐτολμοῦσαν νὰ πλησιάσωσι· λέγουσιν αὐτοῖς οἱ Ἅγιοι «τὶ στέκεται μετὰ φρίκης τοσοῦτον ἔντρομος, καὶ δὲν μᾶς ρίπτετε εἰς τὴν κάμινον; ἐὰν τὸ ἐμόδουλον τοῦτο πῦρ τὸ οὐδαμινὸν καὶ πρόσκαιρον φοβείσθε τοσοῦτον, πῶς δὲν τρομάσσετε τῆς γενεῆς τὸ ἀτελεύτητον;» οἱ δὲ εἶπον· «καὶ πῶς δυνάμεθα ἐκφυγεῖν ἐκείνην τὴν κόλασιν; καὶ οἱ Ἅγιοι, «ὅσοι πιστεύουν εἰς Χριστὸν τὸν ἀληθινὸν καὶ μόνον Θεόν, λυτρῶνται τῆς κολάσεως»· λέγουσιν αὐτοῖς οἱ στρατιῶται· «ὁπότεν σὰς ἐδασανίζαμεν καθὼς ἐπροστάθημεν, εἶχομεν ἄμετρον τρόπον εἰς τὴν καρδίαν μας, ὥστε νὰ μᾶς ἐπερίμενε κακὸν χαλεπώτατον, καὶ τώρα ὅπου μᾶς ἐδιδάξετε ἐγνωρίσαμεν εἰς τὴν ψυχὴν τινα εὐφροσύνην, τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας ἡμῶν ἀναμένοντες. Λοιπὸν τελειώσατε εἰς ἡμᾶς ὅσα ἢ πίστις σας ἀπαιτεῖ, διὰ νὰ γίνωμεν δοῦλοι γνήσιοι τοῦ Οὐρανοῦ βασιλέως· ὅτι τὸν φθαρτὸν τοῦτον εὐχαρίστημεν ὡς παράπονον». Εἰς ταῦτα ἐπληρώθησαν εὐφροσύνης ἀμέτρου οἱ Ἅγιοι λέγοντες· «αἰνέσωμεν συμ-

φώνως τὸν Κύριον, ὅτι ἀγαθός· πρόσδεξαι Δέσποτα σήμερον ἐκείνους ὅπου ἐπροσκάλεσες τὴν ἐνδεκάτην ὥραν εἰς τὸν ἀμπελῶνα τοῦ μαρτυρίου σου, καὶ δὲς αὐτοῖς τὸν μισθὸν ἄξιον τῆς ἀμετρίας σου ἀγαθότητος, συναριθμῶν αὐτοὺς μετὰ τοὺς προτελευταίους τὰς μάρτυρας. » Ἀπὸ ταῦτα, λαβόντες θάρρος οἱ στρατιῶται, καὶ ποιήσαντες ἀγτὶ δπλων τὴν σφραγίδα τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸ μέτωπον, ἐπήδησαν ἔλοι τὸν ἀριθμὸν εἰκοσιοκτὼ μετὰ τὴν μακαρίαν μητέρα τοῦ βασιλέως, καὶ ἔπασαν εἰς τὴν θρονιῶσαν ἐκείνην καὶ παφλάζουσιν κάμινον ἀγαλλόμενοι καὶ ψάλλοντες μετὰ τοὺς Ἁγίους Ἀκίνδυνον, Πηγάσιον, καὶ Ἀνεμπόδιστον, τελέσαντες τὸ μακάριον δρόμον τῆς ἀθλήσεως τῇ 6'. (2) Νοεμβρίου. Ἐφαίνετο δὲ καὶ χορὸς Ἀγγέλων μετὰ τοὺς Ἁγίους μέσα εἰς τὴν κάμινον ψάλλοντες, ὥς οὐ λαβόντες τὰς μακαρίας αὐτῶν ψυχὰς τῇ Δεσποτῇ παρέστησαν. Ὁ τόπος δὲ ἔλος ἐπληρώθη εὐωδίας ἀρρήτου τοσαύτης ὥστε οἱ παρευριστὲς χριστιανοὶ ἐθαύμαζον· οἵτινες τὰ ἱερὰ καὶ τίμια λείψανα, ὡς ἔπρεπε ταῦτα εὐλαβῶς ἐνταφίασαν, εἰς δόξαν Πατρὸς, Υἱοῦ, καὶ ἁγίου Πνεύματος, τῆς ἁγιωσύνης Θεότητος. Ἀμήν.

(Ἐκ τοῦ Νέου Παραδείσου)

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΛΑΟΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΚΛΗΡΟΝ

Σχέσεις τῆς Κοινότητος πρὸς τὸν Ἱερέα

Εἰ καὶ ὁ ἱερεὺς Χρυσόστομος ἐν τοῖς περὶ Ἱερωσύνης λόγοις αὐτοῦ ἀπαιτεῖ ἀγγελικὸν βίον παρὰ τοῦ ἱερέως, ὡς ἤδη ἐλέχθη, εἰ καὶ θεωρεῖ αἷτιον τὸν ἱερέα πάντων σχεδὸν τῶν ἁμαρτημάτων τῶν Χριστιανῶν, τὴν μὴ ἐπιτηδεῖαν ἐνέργειαν αὐτοῦ δι' ἣν ὁ Θεὸς θὰ ζητήσῃ λόγον παρ' αὐτοῦ, θεωρεῖ δὲ καὶ τὸ ἐλάχιστον παράπτωμα τοῦ ἱερέως ὡς ἐκ τῆς θέσεως αὐτοῦ ἱκανὸν νὰ ἀγῇ πολλοὺς εἰς ἀπώλειαν, δὲν παύεται δ' ὅμως ἀλλαχού ἀπονέμων τῇ ἱερῇ τῷ προσήκον καὶ ἀναγνωρίζων τὰς ἐλλείψεις καὶ τὰ ἐλαττώματα αὐτοῦ ὡς ἀνθρώπου σάρκα περιβεβλημένου καὶ ἐν μέσῳ τοῦ κόσμου ἀναστρεφόμενου. Διὸ καὶ προτρέπει τοὺς πιστοὺς νὰ εἶναι συγκαταβατικοὶ καὶ ἐπεικεῖς εἰς τὰς ἀσθενείας καὶ ἡθικὰς ἐν γένει ἀδυναμίας τοῦ ἱερέως, νὰ μὴ μεγαλοποιῶσι τὰ σφάλματα αὐτοῦ, μηδὲ νὰ θέλωσι προβαλλόμενοι ὡς πρόφασιν τὰς ἀποτυχίας τοῦ ἱερέως νὰ δικαιολογηθῶσι τὰ ἁμαρτήματα αὐτῶν. Πολλοὶ π. χ. κατέκρινον τοὺς εἱρεῖς ὡς ζῶντας πολυτελῶς καὶ μεγαλοπρεπῶς ἐνδεδυμένους, ἐν ᾧ οὗτοι ἐποίουν ταῦτα μόνον εὐπρε-

πῶς. Τοὺς ζῶντας πολυτελῶς κατακρίνει καὶ αὐτὸς ἐν 49 ὁμ. πρὸς Φίλιπ. Ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει δὲν πρέπει νὰ ἀποβλέπωμεν εἰς τὸν βίον τοῦ ἱερέως, ἀλλ' εἰς τὴν διδασκαλίαν αὐτοῦ, ὅταν αὐτὴ εἶναι ὀρθόδοξος. Τοῦτο εἶναι τὸ θέμα καὶ ἡ διαταγὴ τοῦ Χριστοῦ ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν παρὰ Ματθ. 23, 23 : «Ἐπὶ τῆς Μωσέως καθέδρας καὶ ἐκάθισαν οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι πάντα οὖν ὅσα ἐὰν εἴπομεν ἡμῖν τηρεῖν, καὶ τηρεῖτε καὶ ποιεῖτε κατὰ δὲ τὰ ἔργα αὐτῶν μὴ ποιεῖτε ». Περὶ τῆς πρὸς τοὺς ἱερεῖς ὀφειλομένης τιμῆς λέγει ἐν 86 ὁμ. Ἰωάν. ἐνθα τελευταῖα ὡς ἐξῆς : «Τὸν Θεὸν φοβόμεθα καὶ τοὺς ἱερεῖς αὐτοῦ ἐντίμως ἔχομεν πᾶσαν αὐτοῖς ἀπονέμοντες τιμὴν, ἵνα καὶ ὑπὲρ τῶν οἰκείων κατορθωμάτων καὶ ὑπὲρ τῆς εἰς ἐκείνους θεραπείας πολλὴν λάθωμεν παρὰ Θεοῦ ἀμοιβήν».

Οἱ χριστιανοὶ πρέπει νὰ τιμῶσι τὸν ἄξιον ἱερέα, ν' ἀναγνωρίζωσι τὰς ὑπηρεσίας αὐτοῦ πρὸς τὴν κοινότητα καὶ τοὺς κόπους οὓς καταβάλλει ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας, ἵνα οὕτως ὁ ἱερεὺς παραθαρρύνηται ἐν τῇ ἐργῇ αὐτοῦ καὶ μὴ ἀθυμῇ διὰ τὴν ὑποτίμησιν ἢ τὴν παραγνώρισιν τῶν πόνων αὐτοῦ. Ἀλλὰ καὶ ταὺς ἀναξίους ἱερεῖς δὲν πρέπει νὰ περιφρονῶσιν, ἀλλ' ἀποβλέποντες οὐχὶ εἰς τὸν πρόσωπον τοῦ ἱερέως, ἀλλ' εἰς τὸ ἀξίωμα αὐτοῦ νὰ τιμῶσιν αὐτόν. Ἡ τοιαύτη δὲ τιμὴ ἢ διὰ τὸ ἀξίωμα τοῦ ἱερέως γινόμενη αὐτῇ ἀναφέρεται εἰς αὐτὸν τὸν Θεόν. Ἐν γένει τὰς μεταξὺ ἱερέως καὶ κοινότητος σχέσεις πρέπει νὰ ἐμπνέη καὶ ἐμφυχοῖ τὸ χριστιανικὸν πνεῦμα τῆς ἀγάπης. Διότι ἡ σχέσις ἱερέως καὶ λαϊκῶν εἶναι τοιαύτη, ὅσα ἡ σχέσις οἰκογενείας· «καὶ γὰρ ὡς μίαν οἰκίαν (διοικεῖν), ὡς σῶμα ἐν οὗτῳ διακείσθαι πάντας· οὗτω γὰρ καὶ παρὰ τοῦ ἐλάσσοντος ὁ μείζων κερδάνει δυνήσεται». Ὁ ἱερεὺς μάλιστα πρέπει νὰ συμβουλευῇται τοὺς ἄλλους διότι οὗτοι πολλὰκις γινώσκοντες πλεόνα καὶ κρείττονα τῶν τοῦ ἱερέως παρέχουσιν αὐτῇ πολυτιμωτάτας συμβουλὰς πρὸς οἰκοδομὴν τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ ποιμὴν ὀφείλει νὰ ἐπικυροῖ τὴν γνώμην τοῦ ὀρθῶς λέγοντος καὶ ἂν ἐτι οὗτος εἶναι κατώτερος αὐτοῦ· «κἂν ἐλάττω ἢ, λέγει δὲ τι τῶν συντελούντων, κύρωσον τὴν γνώμην· κἂν τῶν σφόδρα εὐτελεστάτων ἢ, μὴ ἀτιμάζης». Ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ πρέπει νὰ κρατῇ πάντοτε τὸ ὀρθόν, μὴ λαμβανομένου ὑπ' ὅψιν τοῦ προσώπου ἐξ οὗ προέρχεται αὐτό, τὸ δὲ μὴ ὀρθόν, τὸ μὴ συμφέρον τῇ Ἐκκλησίᾳ οἰανδήποτε πηγὴν ἂν ἔχη καὶ αὐτὸν ἐτι τὸν ἱερέα, πρέπει νὰ ἀποκρούηται, ἀφ' οὗ δὲν εἶναι λυσιτελεῖς εἰς τὴν κοινότητα. «Ἀπερ ἂν συμφέρονται φανῇ, ταῦτα παρὰ πάντων κυροῦνται».

σθω. Πολλοὶ γὰρ τῶν ἀμβλυωπούντων πολλὰ συνείδον μάλλον ὑπὲρ τοὺς ἐξὶ βλέποντας διὰ τὸ σπουδάζειν καὶ συντετάσθαι» (ἐν-
τύνειν τὰς δυνάμεις). Ὁ ποιμὴν πρέπει νὰ εἶναι ἀπηλλαγμένος
παντὶς τύφου καὶ πάσης ὑπεριφανείας ἵνα ἐπικυροῖ καὶ ἀποδέχη-
ται πάντοτε τὴν συμφέρουσαν γνώμην «τὸ δὲ κέρδος πάλιν θὰ
εἶναι μέγα» διότι καὶ ὅταν τις μὴ εὗρσκη ἀφ' ἑαυτοῦ τὰ δέοντα,
ἀλλ' ἀποδέχεται τῶν παρ' ἑτέρῳ εὗρισκόμενα ἀποδείκνυται ἀνὴρ
συνετὸς καὶ εὐγνώμων· ὥσπερ γὰρ ἐκεῖνος ὁ τὰ συμφέροντα εἰ-
πὼν σοφός, οὕτως ἡμεῖς καταδεξάμενοι καὶ αὐτοὶ συνέσεως καὶ
εὐγνωμοσύνης καρπωσόμεθα ἔπαινον», ἡ δὲ Ἐκκλησία οἰκοδο-
μουμένη θὰ εὐδοκιμή.

Μὴν Νοέμβριος I.

1. Τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων Κοσμά καὶ Δαμιανῶ, Ὁσίου
Δαβὶδ τοῦ ἐν Εὐβοίᾳ καὶ Ἀγίου Ὁσιεμάρτυρος Ἰακώβου, καὶ τῶν
δύο μαθητῶν Ἰακώβου καὶ Διονυσίου.

Ἀπολυτίκιον τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων Ἦχος Πλ. Δ'.

Ἄγιοι Ἀνάργυροι καὶ θαυματουργοί, ἐπισκέψασθε τὰς ἀσθε-
νείας ἡμῶν· δωρεὰν ἐλάβετε δωρεὰν δώτε ἡμῖν.

Ἔτερον Ἀπολυτίκιον τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων Ἦχος Γ'.

Τὴν ὁραιότητα.

Τῶν τὰ θαύματα ἀνακηρύττονται, εἰς πᾶσαν ἡπειρὸν ξη-
ρὰν καὶ θάλασσαν. τῇ γὰρ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ καὶ νόσους θε-
ραπεύετε, καὶ καταδιώκετε τῶν δαιμόνων τὰ πνεύματα καὶ μόνα
τὰ ὀνόματα Κοσμά καὶ Δαμιανέ, προσφερέμενα, δωροῦνται τὰς
ἐκείσεις, ἀφθόνως, χαῖρε δυὰς τῶν Ἀναργύρων.

Ἀπολ. Ὁσίου Δαβὶδ Ἦχος Γ'.

Μέγαν εὐρατο Εὐδοίᾳ κλέος, τὸν πανένδοξον Δαβὶδ τὸν θεῖον,
ὃς ἱερὰς ἀρετῆς κατὰ γῶν καὶ τοῦ Χριστοῦ ὁπαδὸν ἀληθέστα-
τον, καὶ τῶν Ὁσίων ἀπάντων ἐφάμιλλον· διὰ Χριστὸν τὸν Θεὸν
ἐκέλευε Πάτερ Ὅσιε δωρήσασθαι πᾶσι τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον Ὁσίου Ἰακώβου Ἦχος Δ'. (Ἔτος 1520)

Ἀγγελικῶς ἐπὶ τῆς γῆς διαπρέψας τῶν Ἀποστόλων οὐκ ἐδέξα-
τὴν χάριν καὶ μετανόιας διδάσκαλος πεμφθεὶς, ἐδειξας τοῖς θέ-
λουσι σωτηρίαν τὴν τρίβον ὅθεν καὶ πρὸς ἀθλήσιν παρατάξω
γενναίως· οὐν τοῖς στερροῖς συνάθλοισι σου σοφέ, οἰοίμαρτος Ἰά-
κωβε μέγιστε.

Κοντάκιον Ἦχος Ε'. Τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων.

Οἱ τὴν χάριν λαβόντες τῶν ἱαμάτων, ἐφαπλοῦτε τὴν ρῶσιν·

τοῖς ἐν ἀνάγκοις, Ἱατροὶ θαυματουργοὶ ἔνδοξοι. Ἀλλὰ τῇ ὑμῶν
ἐπισκέψει, καὶ τῶν πολέμιων τὰ θράση καταυνάσατε, τὸν κόσμον
ἰώμενοι ἐν τοῖς θαύμασιν.

Κοντάκιον Ὁσίου Δαβὶδ Ἦχος Δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ὡς ἀστὴρ λαμπρότατος, ὥφθης ἐν κόσμῳ καταυγάζων ἀπαν-
τας, τοὺς προσιόντας σοι πιστῶς, Δαβὶδ Πατέρων τὸ καύχημα,
τῶν ἱαμάτων τοῖς θεοῖς χρίσμασιν.

Κοντάκιον Ὁσίου Ἰακώβου. Ἦχος Πλ. Δ'. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Τῆς μετανόιας τὴν λαμπρὰν καὶ θεῖαν σάλπιγγα, φιλάνθρω-
πίας τοῦ Θεοῦ τὸν θεῖον κήρυκα, ἀνυμνήσωμεν Ἰακώβον ἐπα-
ξίως τοῦ Κυρίου τὸν βαστάσαντα τὰ στίγματα, καὶ πληρώσαντα,
μαρτύρων τὸ ὑπόδειγμα. Ὅθεν εἰπώμεν χαῖρε Πάτερ θεοπέσιε.

Μεγαλάριον Ἀγ. Ἀναργύρων.

Ὅντως θαυματόβρυτος ἡ πηγὴ, τῶν ἱατηρίων, τοῦ Κοσμά
καὶ Δαμιανῶ, ρεῖθρα γὰρ ἐκδύσει ζωήρροα τοῖς πᾶσι τῶν Ἀνα-
γύρων, ὅθεν· χάριτος μέλψωμεν.

Ἀκολουθία Ὁσίου Δαβὶδ Χαλκίδι. 1912 Ἀγ. Ἰακώβου
Ἀθῆναι 1895.

Κατάλυσις οἴνου καὶ ἐλαίου.

2. Τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Ἀκινδύνου, Πηγάσιου,
Ἀφθονίου Ἐλπιδοφόρου, καὶ Ἀνεμπεδίστου.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος Πλ. Δ'. Τῶν Ἀγίων Ἀκινδύνων.

Τὴν Πεντάριθμον φάλαγγα, τῶν Μαρτύρων τιμήσωμεν, τὸν
σοφὸν Ἀκινδύνον καὶ Πηγάσιον, Ἐλπιδοφόρον Ἀφθόνιον, καὶ
τὸν Ἀνεμπεδίστον, τοὺς γενναίους ἀθλητάς, εὐφημήσωμεν λέγον-
τες· Ἡ πεντάριθμος τοῦ Χριστοῦ θεία φάλαγξ ὧν δισώπει ρυσθῆ-
ναι ἀκινδύνων, καὶ ψυχοφόρων κολάσεως.

Κοντάκιον Ἦχος Δ'. Ὁ ὑφωθὲς ἐν τῇ Σταυρῷ.

Τῇ τῆς Τριάδος καλλονῇ λαμπρινθεῖσα, ἡ πενταγυῆς τῶν
Ἀθλητῶν θεία φάλαγξ τὰς τῶν τυράννων ἡμιδυνε δεινὰς προ-
σβολάς, Ἀφθονον, Ἀκινδύνον καὶ Ἀνεμπεδίστον χάριν, ἅπασι
πηγάσσουσα, τοῖς ἐλπίδι καὶ πόθῳ ἐνθέως προσιοῦσι δι' αὐτῶν,
τῷ πάντων Κτίστῃ Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Μεγαλυνάριον.

Ἦλεως γενοῦ μοι τῷ ταπεινῷ, Κύριε Θεέ μου, τῶν Ἀγίων
σου ταῖς εὐχαῖς, καὶ τῆς Παναγίας μητρὸς σου, τῆς Κυρίας, ἀ-
πάντων τῶν Ἀγίων, ἣν μεγαλύνωμεν.

Ὁ Ὅσιος Μαρκιανὸς ἑορτάζεται εἰς τὰς 2 Νοεμβρίου.

Ἀπολυτίκιον αὐτοῦ. Ἦχος δ'. Ὁ ὀφωθεὶς ἐν τῇ Σταυρῷ.

Ἀσκητικῶς ἐν τῇ σπηλαίῳ βιώσας. καὶ φωτοπάροχον αὐτὸν ἐπιδείξας, ἐθαυμαστώθηκες ἄριστα σοφὸν Μαρκανέ, δράκοντα γὰρ μέγιστον, προσευχῇ σου νεκρώσας, καὶ πολλοὺς ἐπέστρεψας εἰς εὐσέβειαν μάκαρ, διὸ καὶ νῦν μὴ παύσης πρὸς Θεόν, ὑπὲρ ἡμῶν τοῦ πρεσβεῦν δεόμεθα.

Κοντάκιον. Ἦχος Πλ. δ'. Τῇ Ὑπερμάχῳ.

Τὸν τῆς Τριάδος ἐραστὴν ἐνθέοις ἅσμασι, Μαρκιανὸν δεῦτε συμφώνως εὐφημήσωμεν, τὸν βιώσαντα ὡς αὔλον ἐν ἐρήμῳ, ἀλλ' ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς τὸν Κύριον, ἐκ παντοίων ἡμᾶς λύτρωσας κακώσεων, τῶν βρώτων σοι, χαίροις Πάτερ Θεόδοσε.

Μεγαλυνάριον.

Τὴν στενὴν ὁδεύσας τρίδον, σοφέ, τοῦ Εὐαγγελίου ἐπιμόνων Μαρκανέ, ἐφθάσας εἰς πλάτος τῆς ἁνω βασιλείας, ἔνθα νῦν ὑπερευχεῖται ὑπὲρ τῶν δούλων σου.

3. Ἀκρίβια Ἰωσήφ καὶ Ἀεικλᾶ καὶ Ἀγ. Γεωργίου τοῦ ἐν Λύβῃ.

Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Ἦχος Δ'.

Ὡς τῶν αἰχμαλώτων ἐλευθερωτῆς, καὶ τῶν πτωχῶν ὑπερασπιστῆς, ἀσθενούντων ἰατρὸς, βασιλέων ὑπέρμυχος τροπαιοφόρε Μεγαλομάρτυς Γεώργιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῶν Μαρτ. Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε. Κοντ. ἡχ. Β'. Τὰ ἅνω ζητῶν.

Τα θεῖα σοφὸν, σεπτῶς ἐμυσταγωγῆσας, θυσία δεκτὴ, ἐγένου, παμμακάριστε τοῦ Χριστοῦ γὰρ ἔπιες τὸ ποτήριον ἐνδόξως Ἅγιε Ἀκρίβια σὺν τοῖς συνάθλοις σου, πρεσβεύων ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Κοντάκιον τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Ἦχος Πλ. Δ'. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Τῇ ὑπερμάχῳ καὶ ταχεῖα ἀντιλήψαι σου, προσπεφουγότες οἱ πιστοί, καθικετεύομεν. λυτρωθῆναι παρὰ σοῦ Χριστοῦ ἀθλοφόρε, καὶ σκανδάλων τοῦ ἐχθροῦ τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε, καὶ παντοίων ἐκ κινδύνων καὶ κακώσεων, ἵνα κράζωμεν. Χαίροις Μάρτυς Γεώργιε. Μεγαλυνάριον.

Τὸν θερμὸν προστάτην καὶ βοηθόν, τὸν ἐν τοῖς κινδύνοις, ἀντιλήπτορα ταχυόν, τῶν μαρτύρων κλέος, εἰδώλων καθαιρέτην, Γεώργιον τὸν μέγαν πάντες τιμήσωμεν.

Ἀκολουθία Ἁγίου Γεωργίου τοῦ ἐν Λύβῃ. Ἔργον Γεωργίου Α. Βουτέρη ἱερέως. Ἀθῆναι 1917.

4. Τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωαννικίου, Νικάνδρου καὶ Ἐρμαίου καὶ Ἰωάννου τοῦ Βοτατζή.

Ἀπολυτίκιον τοῦ Ὁσίου. Ἦχος Πλ. Δ'.

Ταῖς τῶν θαυρῶν σου ροαῖς, τῆς ἐρήμου τὸ ἄγονον ἐγεώργησας καὶ τοῖς ἐκ βάθους στεναγμοῖς, εἰς ἑκάτῃν τοὺς πόνοὺς ἐκαρποφόρησας· καὶ γέγονας φωστὴρ, τῇ οἰκουμένῃ λάμπων τοῖς θαύμασιν, Ἰωαννικίε πατὴρ ἡμῶν Ὅσιε· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῶν Ἀγ. Νικάνδρου Ἀπολυτίκιον Ἦχος Δ'.

Καὶ τρόπων μέτοχος καὶ θρόνων διάδοχος, τῶν Ἀποστόλων γενόμενος τὴν πράξιν εὖρες θεόπνευστε, εἰς θεωρίας ἐπέβασιν διὰ τοῦτον τὸν λόγον τῆς ἀληθείας ὁρθοτομῶν, καὶ τῇ πίστει ἐνήθλησας μέχρις αἵματος, Ἰερομάρτυς Νικάνδρε· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δέξα τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Ἦχος Α'.

Τὸν λαμπρὸν Βασιλέα, καὶ πιστῶν μέγα καύχημα, καὶ τῆς Μαγνησίας τὸ κλέος Ἰωάννην τιμήσωμεν, ἐν ὕμνοις καὶ ψαλμοῖς πνευματικαῖς, τῇ μνημῇ ἐκτελοῦντες τὴν αὐτοῦ, ἵνα λάβωμεν πλουσίως, τὴν ἀμοιβὴν συμφώνως ἀνακράζοντες δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ· δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι· δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

Κοντάκιον τοῦ Ὁσίου Ἰωαννικίου Ἦχος Πλ. Δ'. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Ἀστὴρ ἐφάνης παμφαῆς ἐπὶ γῆς λάμπων, καὶ τοὺς ἐν ζόφῳ τῶν παθῶν περιαιγάζων· ἰατρὸς δὲ ἀρωγότητος τῶν νοσούντων· ἀλλ' ὡς χάριν εἰληφὼς τὴν τῶν ἰάσεων· τοῖς αἰτοῦσι σε παράσχου πᾶσαν ἴαριν, ἵνα κράζωμεν· Χαίροις Πάτερ Ἰωαννικίε.

Κοντάκιον τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου Ἦχος Δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἰωάννης σήμερον, ὁ θεὸς ἀναξ, βασιλείαν πρόσκαιρον καταλιπὼν τὴν ἐπὶ γῆς, πρὸς βασιλείαν οὐράνιον, καὶ αἰώνιον ἀπῆρε γηγέμενος. Μεγαλυνάριον.

Χαίροις εὐσεβέστατε Βασιλεῦ, γένος τῶν Ῥωμαίων, χαίροις κλέος Χριστιανῶν, χαίροις Μαγνησίας ἐντρύφημα καὶ δόξα, Λοτᾷ Ἰωάννη ἀναξ θεοπέσις.

Ἀκολουθία Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Βοτατζή Κωνσταντινουπόλεως 1872.

5. Τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Γαλακτίωνος καὶ Ἐπιστήμης.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος Δ'.

Μαρτύρων σύλλογος νῦν εὐφραίνεται, Ἀγγέλων ἅμασι μεγαλύνομεν τὴν μνήμην ἡμῶν Ἅγιοι, ἅπαντες μελωδοῦντες, καὶ τι-

στῶς προσκυνούντες, χαίρετε τῆς Τριάδος δυᾶς Μαρτύρων καὶ κλέος Γαλακτίων καὶ Ἐπιστήμη, οἱ στερροὶ ἐπλίται, ὑπὲρ ἡμῶν ἀεὶ προσεύσατε.

Κοντάκιον Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Μαρτύρων Χριστοῦ τοῖς δήμοις ἡρίθμητε ἀγῶσι στερροῖς παιδρῶς ἀγωνισάμενος Γαλακτίων ἐνδοξε, οὐκ συζύγῃ σεπτῇ καὶ συνάθλῳ Ἐπιστήμῃ τῇ μόνῃ Θεῷ προσβέοντες ἅμφω ὑπὲρ πάντων ἡμῶν. Μεγαλυνάριον.

Χαίροις τῶν Μαρτύρων σεπτῇ δυᾶς, καὶ τῶν ἀδλοφόρων, ἀπροσμάχητοι βοηθοί, Γαλακτίων θεῖς, οὐκ τῇ συνάθλῳ Ἐπιστήμῃ Θεῷ τῇ μόνῃ αἰτοῦντες ὕμνοις τιμήσωμεν.

Τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Παύλου Ἀρχ. Κωνσταντινουπέλεως. Ἀπολυτίκιον Ἦχος Γ'.

Θεῖας πίστεως ὁμολογία, ἄλλον Παῦλον σε ἡ Ἐκκλησία ζηλωτὴν ἐν ἱερῶσιν ἀνέδειξε. Συνεχῆσά σοι καὶ Ἀβελ πρὸς Κύριον καὶ Ζαχαρίου τὸ αἷμα τὸ δίκαιον, Πάτερ Ὅσιε Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Κοντάκιον Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Ἀστράφας ἐν γῇ, ὡς ἄστρον οὐρανέσφωτον, τὴν καθολικὴν φωτίζει Ἐκκλησίαν νῦν ὑπὲρ ἧς καὶ ἡθλησας τὴν ψυχὴν σου, Παῦλε προθέμενος, καὶ ὡς Ζαχαρίου καὶ Ἀβελ, τρανῶς ἐσᾶ σοι τὸ αἷμα πρὸς Κύριον. Μεγαλυνάριον.

Ὑψωσον τὰς χεῖρας σου πρὸς Θεόν, Παῦλε θεσμάκαρ, ἱεράθλι ἀθλητὰ καὶ ρῦσαι κινδύνων, καὶ πάσης ἄλλης ἐλάβης, τοὺς ἐπικαλουμένους μέγα σου ὄνομα.

7. Τῶν Ἀγίων 33 Μαρτύρων τῶν ἐν Μελετινῇ, καὶ τοῦ Ὁσίου Λαζάρου.

Ἀπολυτίκιον τῶν Μαρτύρων. Τοῦ Ὁσίου Ἦχος Πλ. Δ'.

Ταῖς ἐπαγρύπνοις προσευχαῖς, ἐν ὀχετοῖς θαυμάτων τὸν στύλον κατέβρεχε, καὶ τοῖς ἐκ βάθους στεναγμοῖς, εἰς ἑκατὸν τοὺς πόνοὺς ἐκαρπώφωρσας, καὶ γέγονας ποιμὴν, τοῖς προσιοῦσι νέμων συγχώρησιν, Ὅσιε Πατὴρ ἡμῶν Λάζαρε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κοντάκιον Ἦχος Πλ. Δ'. Τῇ υπερμάχῳ.

Τοὺς ὑπὲρ φύσιν σου σοφὲ πόνοὺς καὶ σκάμματα αὐτοὶ οἱ Ἀγγελοὶ ἰδόντες κατεπλάγησαν, δι' ἣν εἰληφας θεόθεν καὶ τοὺς στεφάνους. Ἀλλ' ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς τὸν Κύριον, ἐκ πανοίων ἡμᾶς σῶζε περιστάσεων, ἵνα κράζωμεν, χαίροις Πάτερ ποιμὴν ἡμῶν.

Κοντάκιον τῶν Μαρτύρων Ἦχος Δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Χορὸς Μαρτύρων τηλαυγῆς καὶ φωσφόρος, ἐξαναστάς νοητὸς κατεφάρδυνε, τὴν Ἐκκλησίαν σήμερον θαυμάων βοαῖς· ὅθεν ἐορτάζοντες τὴν σεπτὴν αὐτῶν μνήμην, αἱ εὐμεν σε Σωτὴρ ἡμῶν. Ταῖς αὐτῶν ἱκεσίαις ἐκ τῶν κινδύνων λύτρωσαι ἡμᾶς, ὡς ἐλεῆμων Θεὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Μεγαλυνάριον.

Δεῦτε εὐφημήσωμεν οἱ πιστοί, τοῖς ἁθλοῖς Λαζάρου, ὃν ἐδόξαζε ὁ Θεὸς ἐν τῇ μεταστάσει, διὰ τῆς αὐτοῦ παρουσίας Ἀγγέλων καὶ ἁγίων ὃν μεγαλύνομεν.

8. Ἡ σύναξις τῶν Ἀρχιστρατήγων Μιχαὴλ καὶ Γαβριὴλ καὶ τῶν λοιπῶν Ἀσωμάτων δυνάμεων.

Ἀπολ. Ἦχος Δ'. Ὁ Ὑψωθείς ἐν τῇ Σταυρῷ.

Τῶν Οὐρανίων στρατιῶν Ἀρχιστράτηγοι, δυσωποῦμεν ἡμᾶς, ἡμεῖς οἱ ἀνάξιοι, ἵνα ταῖς ἡμῶν δέησιν τειχίσῃτε ἡμᾶς, σκέπη τῶν πτερύγων, τῆς ὀύλου ἡμῶν δόξης, φρουροῦντες ἡμᾶς· προσπίπτοντας, ἐκτενῶς καὶ ἐσῶντας ἐκ τῶν κινδύνων λυρῶσασθε ἡμᾶς ὡς Ταξιάρχαι τῶν ἁνῶν Δυνάμεων.

Κοντάκιον Ἦχος β'.

Ἀρχιστράτηγοι Θεοῦ λειτουργοί· θεῖας δόξης, ὁδηγοί, καὶ ἀρχηγοί Ἀσωμάτων, τὸ συμφέρον ἡμῖν αἰτήσασθε, καὶ τὸ μέγα ἔλεος, ὡς τῶν Ἀσωμάτων Ἀρχιστράτηγοι.

Ἔτερον Κοντάκιον Ἦχος Πλ. Δ'. Τῇ υπερμάχῳ.

Τοὺς ἀρχαγγέλους τῆς Τριάδος εὐφημήσωμεν. Τὸν Μιχαὴλ καὶ Γαβριὴλ πάντες φιλέοργοι· οἱ σκεπόμενοι ταῖς πτέρυξιν ἀμφοτέρων. Καὶ δεινῶν παντοδαπῶν ἀπολυτρούμενοι. Τῷ μὲν κράζοντες Χαῖρε νόμου διάκονε. Τῷ δὲ λέγοντες. Χαῖρε χάριτος Ἀγγελε. Μεγαλυνάριον.

Ἀρχάγγελοι Ἀγγελοὶ καὶ Ἀρχαί, Δυνάμεις καὶ Θρόνοι, Κυριότητες Σεραφεῖμ, καὶ σεπταὶ Ἐξουσίαι, καὶ Χερουβὶμ οἱ θεῖοι, ὑπὲρ ἡμῶν τὸν Κτίστην καδικετεύσατε.

Δεῦτε εὐφημήσωμεν οἱ πιστοί, τοὺς δύο φωστῆρας, τοὺς μεγάλους καὶ φωτωγεῖς Γαβριὴλ τὸν μέγαν, καὶ Μιχαὴλ τὸν θεῖον, τοὺς δύο Ταξιάρχας τοῦ Παντοκράτορος. Κοινωνικόν.

Ὁ ποιῶν τοὺς Ἀγγέλους αὐτοῦ πνεύματα, καὶ τοὺς λειτουργοὺς αὐτοῦ πυρὸς φλόγα. Ἀλληλεῦθα.

Ἀργία καὶ κατάλυσις οἴνου καὶ ἐλαίου.

Τῆς Θεοτόκου Γοργυπηκέου Ἀπολυτίκιον Ἦχος Δ'.
Ψυχὰς προκαθαρθένιες τῇ ἀγνείᾳ καὶ σώματα, τῆς Γοργυ-

πηκού Παναγίας τελέσωμεν τὴν μνήμην, καὶ πόθῃ κατασπαζόμενοι, Εἰκόνα αὐτῆς τὴν ἱεράν, ἀγγελικὴν μελωδήσωμεν, χαρμόσυνον μελωδίαν, Χαίρε ἀναβόωντες ὁ πυρίμορφος θρόνος τοῦ Θεοῦ χαίρε ἡ σκέπη τῶν ἐροτῶν ἡ φρικτὴ· χαίρε ἡ γοργῶς τὰς δεήσεις, τῶν πιστῶν ἐπακούσασα.

9. Ἀγίων Μαρτύρων Ὁνησιφόρου καὶ Πορφυρίου Ὁσίας Μητρώνης, Ὁσίας Θεοκτίστης.

Ἀπολυτίκιον.

Οἱ μάρτυρες σου Κύριε. Ἐν σοὶ Μῆτερ ἀκριβῶς.

Τῆς ὁσίας Ἦχος Πλ. Α'.

Τῆς Μεθύμνης τὸν γόνον καὶ θεῖον βλάστημα, καὶ Παρίων τὸ κλέος καὶ τὸ ἐντρυφήμα, Θεοκτίστην τὴν Ἀγίαν εὐφημήσωμεν· Χαίροις βοῶντες πρὸς αὐτήν, καλλιπάρθενε ἀμνάς, καὶ νύμφη Θεοῦ τοῦ Λόγου, ᾧ καὶ πρεσβεύει ἀδιαπλάτως, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κοντάκιον τῶν Μαρτύρων Ἦχος β. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Μαρτύρων δυὰς ἀθλήσαντες στερρότατα, ἐχθροῦ τὴν ὄφρὸν εἰς γῆν κατηδάψαν ἐλλαμπέντες χάριτι, τῆς ἀκτίστου Τριάδος εἰ ἐνδοξοῖ· καὶ νῦν μετὰ Ἀγγέλων αὐτῇ, πρεσβεύουσιν ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Τῆς Ὁσίας Μητρώνης ὁμοιον.

Τὸ σῶμα τὸ σόν, νηστείας κατατήξασα ἐν μέσῳ ἀνδρῶν, Μαρτῶνα κατοικήσασα, προσεχαῖς σχολάζουσα, τὸν Δεσπότην ἐνθῶς ἐθεράπευσας δι' ἐν πάντα κατέλιπες, ὁσίως τὸν βίον διανύσασα.

Κοντάκιον Ὁσίας Θεοκτίστης. Ἦχος Γ'.

Ἡ Παρθένος σήμερον Θεοκτίστην ἀπαντες νῦν εὐφημήσωμεν ὅμοις τῇ ἀσκήσει γέγονε πεφυτευμένοις ὡς ξύλον· ῥεύμασι τοῖς τῶν δακρύων ἀρδευσαμένη, ἔβλυσεν καρποὺς ἀξίους τῇ ἐγκρατεῖα διὰ τοῦτο μετετέθη πρὸς ἀσίδιμους καὶ ἀκηράτους μονάς.

Μεγαλυνάριον.

Θεοκτίστη μητὴρ τῶν ἀσκουσῶν, νύμφη τοῦ Σωτῆρος πανακῆρατε τοὺς τὴν σὴν, μνήμην ἐκτελοῦντας· περίσῳζε καὶ σκέπε δεινῶν πειρακτηρίων ταῖς ἱεσάις σου.

«Ἀκολουθία Ὁσίας Θεοκτίστης Ἀθῆναι 1881.»

10. Τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων τῶν 70 Ὀλυμπᾶ Ροδίωνος, Ἐράστου Σωσιπύτηρ καὶ Κωῦρτου καὶ τοῦ Ἀγίου μάρτυρος Ὁρέστου.

Ἀπολυτίκιον τῶν Ἀποστόλων. Ὁ Μάρτυς σου Κύριε.

Καὶ τὸ Κοντάκιον Ἦχος Α'. Χορὸς ἀγγελικὸς.

Τριάδος τῆς σεπτῆς, ἐκηρύξατε πίστιν. πολυθεῖον σοφοί, τῶν εἰδώλων ἀπάτην, ἐκ μέσου ποιήσαντες, τῆς σεπτῆς διδασχῆς ὁμῶν. ὅθεν εὗρατε, τὴν ἀμοιβὴν τῶν καμάτων, αἰωνίζουσιν, ἐν οὐρανοῖς τοὺς στεφάνους, λαβόντες Ἀπόστολοι.

Μεγαλυνάριον.

Τὰς ἀνήχους σάλπιγγας τοῦ Θεοῦ, νῦν τοὺς Ἀποστόλους, εὐφημήσωμεν οἱ πιστοί, τοὺς τὴν οἰκουμένην, διδάξαντας, πιστεύειν τὴν σάρκωσιν τοῦ Λόγου καὶ τὴν Ἀνάστασιν.

11. Τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Μηνᾶ Βίκτωρος καὶ Βικεντίου μάρτυρος Στεφάνου, καὶ τοῦ Ὁσίου Θεοδώρου Ὁμολογητοῦ.

Ἀπολυτίκιον τῶν Μαρτύρων Ἦχος Δ'. (ἐκ Θεσσαλονίκης)

Τρισάριθμον σύνθημα τῶν ἀθλοφόρων Χριστοῦ, ὑμνήσωμεν ἄσμοις χαριστηρίους πιστοὶ Μηνᾶν τὸν αἰδιδόν, Βίκτωρα τὸν γενναῖον καὶ Βικέντιον θεῖον, πλάνην τὴν τῶν εἰδώλων, καταργήσαντες πίστει, αὐτῶν ταῖς ἱεσάις. Χριστὲ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον Ἀγίου Θεοδώρου Ἦχος Δ'. Ταχὺ προκατάλαβε. Ὁρθοδοξίας ὁδηγὲ θεοσεβῶς ἀθλήσας, ὑπὲρ εἰκότος Χριστοῦ καὶ τῶν Ἀγίων θεοπνεύστοις φθόγοις ἤτχυνας τοὺς εἰκονομάχους ὡς φωστὴρ γὰρ οἰκουμένην φωτίζεις ταῖς διδασχαῖς, ὁμνογράφων θεῖον ἐγκαλώπισμα· Θεόδωρε σοφέ, μοναστῶν ἐντρυφήμα· πρέσβευε Χριστῷ πάτερ θεοδόξαστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἔτερον Ἀπολυτίον Ἀγ. Μηνᾶ, ἐκ Κρήτης. Ἦχος δ'.

Ταχὺ προκατάλαβε.

Μαρτύρων ἀγλάισμα καὶ πολιοῦχε ἡμῶν, πρεσβεύεις σου Ἄγιε, τῆς πρὸς Θεὸν καὶ λιτταῖς, Μηνᾶ παναοίδιμε· φύλαττε ἐκ κινδύνων, συμφορῶν τε καὶ νόσων, πάντας τοὺς σὲ τιμῶντας, καὶ σὴν μνήμην τελοῦντας· πολλὴν γὰρ μάρτυς πρὸς Χριστὸν τὴν παρρησίαν πλουτεῖς.

Κοντάκιον Ἀγ. Θεοδώρου. Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν

Τὸν ἀσκητικόν, ἰσάγγελόν τε βίον σου, τοῖς ἀθλητικοῖς ἐπαύρινας παλαίσμασι καὶ Ἀγγέλοις σύσκηνος θεομάκαρ ὡφθης Θεόδωρε, σὸν αὐτοῖς Χριστῷ τῷ Θεῷ, πρεσβεύων ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Κοντάκιον Ἀγίων Μαρτύρων. Ἦχος Πλ. Δ'. Ὡς ἀπαρχάς.

Ὡς εὐσεβίας Μάρτυρες, καὶ ἀθλητὰς θεόφρονας, ἡ Ἐκκλησία γεραίρει δοξάζουσα, τοὺς θείους ἀθλοὺς σήμερον, Μηνα τοῦ ἀθλοφόρου, Βίκτωρος τοῦ γενναίου, καὶ Β. κεντίου τοῦ γενναίου-φρονος· καὶ ποθοῦσα κραυγάζει, δοξάζουσα τὸν φιλόανθρωπον.

Μεγαλυνάριον.

Θαυμασίων πάντων σε ὁ Χριστὸς, ἀνέδειξε Μάρτυς, καὶ τεράτων ὑπερφῶν αὐτουργόν, διὸ σὲ τοὺς πόθῳ τιμώντας, παντὸς κινδύνου σῶζε Μνη ἀ πανένδοξε.

Κατάλυσαι οἶνου καὶ ἐλαίου.

Ἀκολουθία Ἀγ. Μηνα. Ἀθῆναι 1855 καὶ 1917. Γ.Α.Β. ἱερῶν.

12. Ἀγίου Ἰωάννου Πρωτοεργου τοῦ Ἑλεήμονος. Νεῖλου τοῦ Ὁσίου καὶ Νεῖλου τοῦ Μυροβλήτου.

Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἑλεήμονος. Ἦχος Πλ. Δ'.

Ἐν τῇ ὑπομονῇ σου ἐκτίσω τὸν μισθόν σου, Πάτερ Ὅσιε, ταῖς προσευχαῖς ἀδ. αλείπτως ἐγκαρτερήσας, τοὺς πτωχοὺς ἀγάπήσας, καὶ τοὺτους ἐπαρκέσας. Ἀλλὰ πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, Ἰωάννη Ἑλεήμον μακάριε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῶν Ἀγίων Νεύλων. Ἀπολυτίκιον. Ἦχος Α'.

Τῶν Ὁσίων τὸ ζεῦγος ἀνευφημήσωμεν, τοὺς ὁμοίους τῇ κλήσει φημί καὶ χάριτι, τὸν σοφὸν ἐν ἀσκηταῖς, Νεῖλον τὸν ἐνδοξόν, καὶ τὸν Νεῖλον τὸν κλεινόν, Μυροβλήτην μὲν σαφῶς, ὁ μὲν τὴν τῆς Σιναιδος, ὁ δὲ τῆς Ἀθηναίδος, πράξεισι θεοῖς χθόνα ἡγίασε.

Κοντάκιον τοῦ Ἑλεήμονος. Ἦχος δ'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὸν πλοῦτον τὸν σόν, ἐσκόρπισας τοῖς πένησι, καὶ τῶν οὐρανῶν τὸν πλοῦτον νῦν ἀπειλήσας, Ἰωάννη πάνσοφε διὰ τοῦτο πάντες σε γεραίρομεν, ἐκτελοῦντες τὴν μνήμην σου τῆς Ἑλεημοσύνης ᾧ ἐπόνυμε.

Κοντάκιον τοῦ Ἀγίου Νεῖλου. Ἦχος Πλ. Δ'. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Τὰς φρυγανῶεις τῶν παθῶν τῶν ἐκ τοῦ σώματος ἐπαναστάσεις τιμητικῶς Νεῖλε μακάριε, ἐν ἀγρούπῳ σου συνέκοφας ἱεσία. Ἀλλ' ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς τὸν Κύριον, ἐκ παντοίων με κινδύνων ἐλευθέρωσον, ἵνα κράζω σοι. Χαίροις Πάτερ Παγκόσμιε.

Μεγαλυνάριον.

Τῶν πτωχῶν ὁ ἀγρυπνὴς ὀφθαλμός, Ἑλεημοσύνης ὁ αἰετοειδὴς ποταμός, ὁ πενήτων σβέστης, ἀπόρων τὸ αὐχμῶδες, ὑμνήσθω Ἰωάννης, ὁ συμπαθέστατος.

Νεῖλον τὸν πηγάσαντα ἀληθῶς, νάματα δακρύων καὶ κερά-

σαντα γλυκασμόν, τὴν σεπτὴν Τριάδα, ἐξ ἧς ἀντεκράσθη τὰ νάματα τῶν μύρων ὕμνοις τιμήσωμεν.

Κατάλυσαι οἶνου καὶ ἐλαίου.

Ὁμιλία περὶ Ἱεροσύνης. Εὐλόγησιν Πάτερ.

Ὁ ποιῶν τοὺς Ἀγγέλους αὐτοῦ πνεύματα, καὶ τοὺς Λειτουργοὺς αὐτοῦ πυρὸς φλόγα. Ἀγγελικὸν ὑπουργημα τὸ μυστήριον τῆς Ἱεροσύνης. Ποιμὴν λογικῶν προβάτων ἐτάχθη ὁ Ἱερεὺς ἐκ Θεοῦ Παντοκράτορος, ἵνα σώσῃ ψυχὰς ἀνθρώπων, ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ διαβόλου. Εἶναι ὁ ἄμωστος ὑπὸνέτης τοῦ Κυρίου σου μεταδίδει καὶ φωτίζει τὸ φῶς τῆς θρησκείας εἰς τοὺς χριστιανούς. Εἶναι ὁ οἰκονόμος τῶν ἱερῶν Μυστηρίων, καὶ κυβερνήτης τοῦ Κυρίου. μεταδίδων εἰς τοὺς πιστοὺς τὴν χάριν τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, διὰ τοῦ ἱεροῦ Βαπτίσματος, καὶ ἐν γένει τῆς Μετανοίας, τῶν ἀχράντων Μυστηρίων, τῆς Ἀγίας Κοινωνίας, καὶ τῶν λοιπῶν ἐτέρων ἱερῶν Μυστηρίων. Τὸν ἀποκαταστή γνήσιον τέκνον τοῦ Οὐρανοῦ ἡμῶν Πατρός.

Ποιμὴν καὶ κυβερνήτην τοῦ Θεοῦ Λόγου, εἶναι ὁ Ἱερεὺς, μεταδίδων διὰ τῆς ἱερᾶς διδασκαλίας τοῦ τὴν ὑψηλὴν ἀποστολήν του, ὅπου ἐτάχθη καὶ ἔδωκε λόγον, νὰ κυβερνήσῃ καὶ σώσῃ ψυχὰς ἀνθρώπων, φέρων τοὺς ἀπηλπισμένους, τοὺς ἀμαρτωλοὺς, τοὺς ἀπομακρυσμένους ἀπὸ τὸν Θεόν, εἰς μετάνοιαν ὡς ὀρίζει καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος.

Ὁ Ἱερεὺς πρέπει νὰ εἶναι σώφρων, δίκαιος, ἀνεξίκακος, φιλάγαθος, ἐγκρατής, πρᾶος, ταπεινός, ὡς Λειτουργὸς τῶν ἱερῶν Μυστηρίων τοῦ Θεοῦ, νὰ μιμῆται τὸν μέγαν Ἀρχιερεᾶ τὸν Ἅγιον Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον, ὡς παράδειγμα ἄκρας ταπεινώσεως καὶ βίας τῶν ἱερῶν κανόνων. Ὁ Ἱερεὺς πρέπει νὰ εἶναι εὐσεβής, νὰ λατρεύῃ μὲ πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν τὰ ἱερὰ Μυστήρια, ὅχι πρὸς ὀλικὸν σκοπόν, ἀλλὰ πρὸς πνευματικόν, νὰ ἔχῃ λόγον, νὰ εἶναι ζυμωμένος μὲ τὴν ἡθικὴν καὶ τὴν εὐσεβειαν, νὰ καυτηριάξῃ τοὺς ἄσεβεις καὶ φλυαροὺς κατὰ τῶν ἱερῶν Κανόνων, ὅπου σπέρνουν ζιζάνια ἐν τῇ κοινωνίᾳ, νὰ μὴ πωλῇ τὴν δωρεάν τοῦ Θεοῦ, νὰ διδῇ προσηχὴν ἐπὶ τῶν ἱερῶν κανόνων καὶ Ἀποστολικῶν διατάξεων. Μὴ ἐντραπῇ τοὺς ἐνδόξους τῆς γῆς καὶ αὐτὸν τὸν προκαίμενον Βασιλέα τίνι παρέστηκα, νὰ ἀποφεύγῃ τὰς κολακείας καὶ τὰ μικροσυμφέροντα, διότι θαρρῶς κολάζουν τὴν ψυχὴν του, νὰ εἶναι εἰς πάντας παράδειγμα καὶ λύχνος φωτός, νὰ λάμπῃ καὶ νὰ

φωτίζῃ τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων, νὰ φροντίζῃ νὰ μὴ τοῦ ἀρπάξῃ κανένα πρόβατον ὁ λύκος, καὶ χάσῃ τοὺς κόπους του, νὰ εἶναι ἄγρυπνος φύλαξ τοῦ ἐμπιστευθέντος ποιμνίου του, νὰ μὴν ἀκούσῃ δῆσας χεῖρας καὶ πόδας, ὡς λέγει ὁ Κύριος εἰς τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον.

Λοιπὸν ὥς ἐπιμεληθῶμεν τὸ δοθὲν τάλαντον ὅπου ἐλάβομεν νὰ τὸ παραδόσωμεν σῶον καὶ ἀκέραιον εἰς τὸν ἀλάνθαστον δικαιοκρίτην Θεόν, ἵνα ἀκούσωμεν εὖγε δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστὲ, εἴσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου. Γένοιτο.

Καιρὸς τοῦ λαλεῖν. Καιρὸς τοῦ σιγᾶν. Βδελυχθήσεται τὸ σιαστήριόν μου.

Μηδεὶς εἰσέλθῃ πειράζων τὴν πίστιν τὴν ἀμίαντον.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος γράφει ἐπιστολὴν εἰς τὸν φίλον του Τιμόθεον. Κρατεῖτε τὰς παραδόσεις ὥς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγων, εἴτε δι' ἐπιστολῆς καὶ πάλιν. Οὐ μὴ φάγω κρέας εἰς τὸν αἰῶνα, ἵνα μὴ τὸν ἀδελφόν μου σκανδαλίσω.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέγει.

Πᾶς λόγος σαπρὸς, μὴ ἐξερχέσθω ἐκ τοῦ στόματος ἡμῶν, ἀλλ' εἴ τις ἀγαθὸν πρὸς οἰκοδομήν, ἵνα δῶ χάριν τοῖς ἀκούουσι, καὶ μὴ λυπῇται τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Ἀπόστολος Ἰάκωβος ὁ ἀδελφότητος.

Εἴ τις δοκεῖ θρησκὸς εἶναι, μὴ χαλιναγωγῶν γλῶσσαν αὐτοῦ, τούτου μάταιος ἢ θρησκεία, καὶ ὅστις ἐν γλώσσῃ αὐτοῦ πταίει, οὗτος τέλειος ἀνὴρ, δυνατὸς, χαλιναγωγῆσαι καὶ τὸ λοιπὸν σῶμα αὐτοῦ.

Σοφὸς λέγει.

Κρεῖττον πεσεῖν ἀπὸ ὕψους, ἢ ἀπὸ γλώσσης. Καὶ ὅς φυλάσσει τὸ ἑαυτοῦ στόμα, τηρεῖ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΒΟΥΤΕΡΗΣ

Ἱερὸς, ἐφημέριος Ὁσίου Μελετίου. Ἰανουάριος 1924